

Redacció
i administració:
València, 244, 1er.
Barcelona-7
Teléfonos: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33
Edicions Terra Nostra S.A.
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Imprenta: INGEMESA
D.L. 14387
Solicitud control O.J.D.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

“Vaig trigar a estimar-vos. I això que vós estàveu dintre de mi i jo fora; us buscava per fora. Vós estàveu amb mi. M'ha arborat la vostra pau.”

Sant Agustí

N.º 49

Setmana del 31 d'agost al 6 de setembre del 1980

30 Ptes.

“Impulsar la vida de la comunitat”, com a objectiu

Bisbat d'Urgell: s'ha encetat l'assemblea diocesana

La Seu d'Urgell.— La projectada assemblea diocesana del bisbat d'Urgell ha iniciat ja la seva tasca. La Vicaria de pastoral ha efectuat la primera informació. Què és l'assemblea? Hom la defineix com un encontre dels cristians del bisbat d'Urgell per

a compartir les pròpies inquietuds i esperances, i encoratjar-se en el seguiment de Jesucrist, tot sentint-se Església. La finalitat de l'assemblea és impulsar la vida de la comunitat, fomentar el diàleg i la corresponsabilitat, revisar l'activitat pastoral, reflexionar sobre la pròpia fe i celebrar plegats l'esperança cristiana. Les etapes del camí seran aquestes:

1.ª Selecció dels temes a tractar mitjançant una enquesta.

2.ª Formar els grups de reflexió en els pobles.

3.ª Reunions dels grups.

4.ª Elaboració de les conclusions permanents del Consell del Presbiteri i de Pastoral. Celebraran una reunió conjunta a Artesa de Segre. L'objectiu principal de la reunió serà la redacció de l'avantprojecte de les normes fonamentals de l'assemblea i de la consulta general.

Els ORGANISMES de l'assemblea seran els següents:

—Consell de presidència integrat pel bisbe, vicaris generals i els cinc delegats de zona.

—Comissió organitzadora, que serà nomenada pel bisbe i presidida pel vicari de pastoral.

—Consells presbiteral i de pastoral: la seva tasca serà consultiva, però tindrà vot i veu en les deliberacions finals.

—Col·legi d'arxiprestos: animaran la participació dels laics en les parròquies.

—Delegats diocesans: assessoria tècnica en els temes especialitzats.

Això és tot el que sabem fins ara sobre aquest important esdeveniment eclesial a Urgell.

Antoni Mirabet

Escotar missa quan s'està en vaga, quelcom que potser estrany a molts.

Un fet nou en el món actual

Polònia: la fe cristiana, a la base de la reacció obrera

Varsòvia.— Continua la crisi obrera iniciada el 14 d'agost, amb la vaga a la qual ja s'hi han afegit més de 200.000 polacs.

Cal assenyalar que aquesta gran mobilització obrera, reivindicant una sèrie de llibertats humanes, no té el component de l'odi de classe, sinó l'afany d'aplegar els trets comuns de tot un país. Efectivament, el diumenge, dia 24, a les nou del matí, uns cinc mil obrers romanien dempeus com a clau a la vora de la fàbrica principal de les drassanes de Gdansk, junt a l'altar muntat sobre un camió de trans-

port per a permetre'n la visibilitat. El rector celebrà l'Eucaristia, mentre dos sacerdots més escoltaven contínuament les confessions dels obrers. Dos d'ells, amb una granota blava, ajudaven a la missa, i la coral de la fàbrica entonava cànecs religiosos.

La jerarquia polaca està adoptant mesures de prudència, però ha declarat que la prudència no és el silenci. Per a sortir de la crisi, l'episcopat afirma que cal d'antuvi “una informació honesta i completa als ciutadans sobre la situació del País, i una veritable participació, ja que les mesures necessàries cal que es decideixin de forma comuna. Es essencial—continuen els bisbes polacs— crear la unitat nacional, però cal comptar amb l'Església ja que es corre el risc que aquesta unitat es deformi si no es pensa en la història, cultura i herència religioses d'aquesta nació.”

Un cop més, doncs, la comunió en la fe es revela com a consciència moral d'un poble.

La de la U.E. de Sabadell

Una Coral cantà cançons catalanes davant el Papa

Sabadell.— La Coral de la Unió Excursionista de Sabadell ha tornat entusiasmada de l'acollida que rebé en el transcurs del seu viatge a Roma.

Durant la seva visita al Vaticà entregaren al Sant Pare, Joan Pau II, una col·lecció de vint goigs procedents d'ermites marianes de Catalunya. Hi destaquen principalment els goigs de les ermites del Vallès, en especial els de la Mare de Déu de la Salut, els de la Mare de Déu de Togores i els de la Mare de Déu de les Neus, totes de Sabadell, musicats per mossén Camil Geis, i amb lletres d'autors sabadellencs.

A l'audició que tingué lloc a la Plaça de Sant Pere, la Coral de la Unió Excursionista de Sabadell donà un concert de cançons catalanes, que foren amablement aplaudides pel Sant Pare i la nombrosa concurrència que assistia aquell dia a la Plaça de Sant Pere. D. V.

Degà del Tribunal de la Rota:

“L'Estat no pot donar el divorci al matrimoni canònic”

Madrid.— El degà del Tribunal de la Rota, Juan José García Failde, afirma en un estudi sobre el “Reconocimiento de efectos civiles del matrimonio celebrado según las normas del Derecho Canónico”, que “l'Estat, si es comprometé a reconèixer efectes civils a l'Institut Canònic de Matrimoni, i en conseqüència a cada un dels matrimonis concrets que reproduixin aquest Institut, no podrà, sense trencar aquest compromís, donar unilateralment el divorci a

Afinant

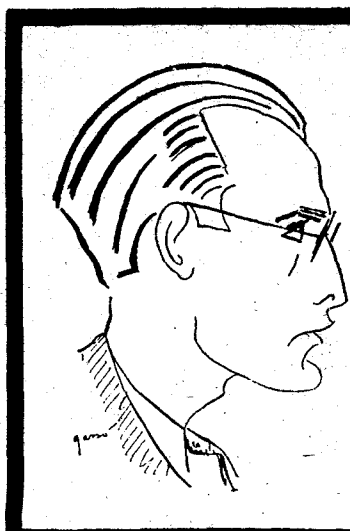
La vida interior (i III)

La veritable vida interior no ens mena al quietisme, a l'inactivitat, tot al contrari. És la font de l'acció. D'una acció, és cert, a les antípodes de l'agitació i de l'activisme. D'una acció que brota com naturalment—malgrat la duresa i les dificultats de l'empresa— d'una deu profunda i inesgotable. En el diàleg interior la fe-intel·ligent i la intel·ligència-creient van clarificant els objectius i les motivacions que, ells sols, justifiquen que tot l'home es llençi a l'aventura de l'acció. En aquesta mateixa pregonesa, on el “jo” es lliura al festeig inesgotable amb el “Tu” de Déu, es trempa la voluntat que, talment l'acer, es torna alhora forta i flexible. Els grans contemplatius han estat uns intrèpids homes d'acció.

I encara més. L'home de vida interior no és mai un solitari. Avesat a l'exigència d'un diàleg que, com la llum i els colors, els inclou tots, suscita innombrables diàlegs al seu entorn. Si es reclou en la pregària, aviat es trobarà envoltat d'altres que voldran pregar amb ell i com ell. Si es llença a l'acció sabrà fer-se col·laboradors—com ell ho és—, no mers executants.

Joan E. Jarque i Jutglar

(P.D.: Aquestes tres miniatures sobre la vida interior han estat un intent d'esbossar un retrat espiritual d'en Pere Tarrés.)

3 planes especials 30 anys de la mort del Dr. Tarrés

En ocasió del XXX aniversari de la mort del Dr. Tarrés, CATALUNYA CRISTIANA ha dedicat tres planes especials per a glossar la figura d'un home que tant féu per a impulsar la fe cristiana i l'amor a la nostra terra.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIO I DE CULTURA RELIGIOSES

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm/renovar la meua subscripció a CATALUNYA CRISTIANA.

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població..... D.P.....

Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

Incloc un taló barrat per aquest import.

Prego al Banc/Caixa.....

Agència.....

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova

ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....

Lloc..... Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València 244, Barcelona-7.

Butlleta de reserva d'accions de bons de fundador

El sotassinat.....
amb domicili a.....

Població..... Telèfon.....

solicita la subscripció de..... reserva d'accions/bons de fundador (passar ratlla sobre el que no convingui) d'Edicions Terra Nostra S.A.

Incloc un taló barrat per valor de..... ptes.

Trameto un gir postal per valor de..... ptes.

Prego al Banc/Caixa.....

Agència.....

que se serveixi carregar al meu compte/llibreta n.º.....

el rebut corresponent que els presentarà per al cobrament,
Edicions Terra Nostra S.A.

Lloc..... Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València 244, Barcelona-7.

Als nostres subscriptors, lectors i amics

Tots els qui pensem i realitzem CATALUNYA CRISTIANA sabem que sense vosaltres, subscriptors, lectors i amics, no podem fer res.

Una vegada més us diem que confiem en vosaltres per a recolzar CATALUNYA CRISTIANA i portar-la a una plena consolidació. Agraïm les aportacions que, malgrat trobar-nos en període de dispersió i de vacances, ens arriben, poc a poc, de diferents punts de Catalunya.

Gràcies. Heu entès la urgència del nostre S.O.S.

Agraïm el gest dels subscriptors que, no tenint domiciliada la subscripció, ens envien la butlleta de renovació (vegeu l'adjunt imprès) amb la deguda ordre de domiciliació.

Donem cordialment la benvinguda als nous subscriptors i, des d'ara, amics.

Donem també les gràcies als nostres anunciants; una manera ben concreta d'ajudar-nos els uns als altres.

Ho repetim: Tots els qui pensem i realitzem CATALUNYA CRISTIANA, sabem que, sense vosaltres, subscriptors, lectors i amics, no podríem fer res.

La vostra triple contribució:

- 1.— Subscriure, potser per segona vegada, algunes accions de 1.000 ptes.
- 2.— Renovar ben aviat la vostra subscripció els que no en teniu domiciliat el pagament.
- 3.— Obtenir alguna subscripció nova entre els vostres amics.

¡Pinti'l Vostè mateix!

Es el bricolatge més fàcil i més net.
Animi's i sorprengui's dels resultats.
Compti amb nosaltres,
per tal d'aclarir qualsevol dubte sobre
pintat, lacat o envernissat.

Servei
TITANLUX

Gratuit

309 42 66

Escriu al Servei TITANLUX Gratuït. Av. Bogatell, 29-47
Barcelona-5, si desitja rebre gratuïtament el prospecte.
Nom.....
Adreça.....
Població.....
C.A.C.

**Catalunya
Cristiana**
Redacció i administració: Carrer València, 244 2on. Barcelona-7. Telèfons: 215 27 39, 215 27 84, 215 28 05 i 215 24 33. **Edita:** EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. **Director:** Joan Jarque i Jutglar. **Sots-director:** Francesc Malgosa i Riera. **Redactor en cap:** Antoni Plaia i Mateu. **Redacció:**
SETMANARI POPULAR
Compaginació: Eugènia Vidal. **Col·laboradors habituals:** Pere Tena, Josep Ma. Aragonès, Josep Ma. Ballarín, Josep Ll. Martín Descalzo, Vicenç Nolla, Josep Paulí, Esteve Busquets i Molas, Pau López i Castellote, Climent Forner, Enric Planas, P. Angel Marsà, Xesc Solià, Albert Pera, Josep Ma. Gavin, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Guillem del Món, Picanyol. **Documentació:** Ferran Camps. **Traducció i correcció:** Oriol Camps, Agustina Turullols. **Publicitat:** Josep Ma. Trufó. **Muntatge, composició i fotolits:** Grup Tres. **Administració:** Joan Manuel Checa. **Impremta:** INGEMESA, Cardenal Reig s/n. Barcelona-14. **Dipòsit legal:** 14.387. **Subscripció:** Anual 1.500 ptes. Semestral, 750 ptes.

Pere Tarrés i Claret: un gran testimoni de fe

El dia 31 d'agost del 1950, aquest diumenge fa trenta anys, moria a Barcelona mossèn Pere Tarrés. El metge eminent admirat pels seus col·legues i adorat pels seus pacients, el vice-president de les dues vegades màrtir Federació de Joves Cristians de Catalunya; moria com un pobre capellà — és el títol que més escau als "capellans" — víctima d'una penosa i llarga malaltia. Aquell mes d'agost la clínica de la Mercè, que ell havia fundat, va ser la fita de molts pelegrinatges. A cada u, a cada grup, en Pere Tarrés deia la paraula justa: paraula roent o il·luminadora, paraula d'encoratjament o de consol. Donà testimoni de la seva fe i dels ideals apostòlics que havien estat l'eix de la seva vida fins a l'últim moment. Tot just mort el vàrem començar a venerar, senzillament, d'una manera espontània, cada u a la seva manera. En Pere Tarrés, pels qui vàrem tenir la sort de conèixer-lo — i som molts, i de tots estaments i de tota mena —, era un sant.

El temps ha passat. Moltes coses s'han clarificat, d'altres han canviat per a bé o per a mal. Tanmateix, la figura d'en Pere Tarrés roman i s'aviva per a tots nosaltres com un exemple a seguir, com un ideal a intentar d'assolir.

Avui es parla —gràcies a Déu, diem molts— de la beatificació d'en Pere Tarrés. L'Església dirà. S'han alçat algunes veus volent fer remarcar que en Tarrés era "d'una època". Sens dubte que ho era. I si no anem errats, és la primera condició que es demana a un "sant": ser del seu temps. Però aquesta no és la qüestió. Ben cert que l'escenari ha canviat, ho deïem fa un moment; la història no passa endebades. La pregunta no és què hauria fet en Tarrés en les nostres circumstàncies, sobretot quan la pregunta es refereix a la anècdota (avui elevada a categoria per tants). La pregunta fonamental és si, en les seves circumstàncies, en Tarrés va assolir la santedat, és a dir, la imitació i el seguiment de Jesucrist. I si l'Església respon que sí, tal com ho anhelem, la conclusió per a nosaltres és clara i contundent: el que va fer que en Tarrés fos un sant en el seu temps és l'únic que ens pot fer sants a nosaltres que ho hem de ser en el nostre. I aquest únic necessari fou una fe sòlida, il·lustrada i irradiant; fou una pietat filial amarada d'un amor vivíssim i personal a Déu, Jesucrist el Fill de Déu i Santa Maria Mare de Déu; fou una fidelitat, a prova d'entrebancs, envers l'Església; fou un deler infatigable per a portar la llum de la fe a tothom — les "ànimes", com ell deia. I tot plegat alimentat per una vida interior que li vessava pels ulls i per les mans. Heus ací el que, modestament i ràpida, ens sembla ésser l'estructura viva de la santedat d'en Pere Tarrés. Al damunt, s'hi poden bastir anècdotes circumstancials; aquest cos es pot revestir de robes d'un color o d'un altre; però tots plegats quedaran il·luminats i valorats per la santedat interior que els sustentava.

Tant de bo que l'Església ens afirmi el que ja ens pensem: que en Pere Tarrés és un sant. I que ho faci com més aviat millor. Ho necessitem com el pa que mengem. Aleshores a nosaltres ens pertocarà, mirant d'aprendre i posar en pràctica allò que no pot passar mai de la seva lliçó de vida cristiana, fer-lo un sant per a nosaltres i per avui.

Les arrels cristianes de Pau Vila

Les arrels cristianes del nostre país són insondables. Som molt més cristians del que nosaltres mateixos podríem suposar.

No parlo ja d'aquell cristianisme radical que es manifesta a través de la bona voluntat moguda per la gràcia en qualsevol home raça, cultura o religió. No em refereixo al fet (dogma essencial del cristianisme) que tot el que hi ha de bo en el món fa referència a Jesucrist. I això, encara que els que manifesten la seva gràcia de vegades el rebutgin explícitament en la superfície de les paraules.

El que vull recordar a propòsit de la mort de Pau Vila són els reflexos psicològics de prop de dos mil anys de lenta penetració en el nostre poble de la veritat de l'Evangeli a través de la riquesa de la vida de l'Església.

I vull meditar que molts dels grans homes que han tingut un pes en la vida contemporània del nostre país, indiscutiblement i arreladament cristians, van començar la seva carrera humana (alguns d'ells van fluctuar al llarg d'ella, d'altres la varen acabar), al marge de l'externitat de l'Església. Són molts els qui al llarg de la seva vida varen retornar, o varen reconèixer en ells l'espiritualitat cristiana, les essències del cristianisme. Són molts els qui revivificaren una pràctica religiosa que en certs moments havien abandonat o preterit. Però en general es varen mantenir al marge de la participació activa en les obres de l'Església, no varen exercir una militància. El fet cristià, confessat o no, domina i il·lumina les seves vides. Però abunden unes actituds que van de la discreció a la reserva i fins a una certa aversió davant l'Església constituïda.

Pau Vila va començar la seva labor pedagògica entusiasmat amb la idea del progrés humà, un progrés radiant, gloriós, net. La seva escola s'anomena horaciana en record d'una expressió d'Horaci: ensenyar delectant. No era antireligiosa ni anticristiana (els liberals autèntics han sabut molt bé que la llibertat es fonamenta en el respecte), però l'ensenyament d'una religió positiva n'era exclòs. Uns anys més tard en el seu Assaig de recordança del que fou l'Escola Horaciana, Pau Vila diu: "el 1912... (tenia) els meus dubtes de si no havíem caigut en un error defugir la formació religiosa dels nostres alumnes en un sentit positiu i dogmàtic. Avui ja no en dubto, crec que fóra incompleta tota educació que no es fonamentés en els ensenyaments i en el dogma de la religió catòlica, però realitzada d'una manera viva i profunda".

Què havia descobert Pau Vila? No ho sabrem mai en aquest món, però podem conjecturar-ho. Per una banda, probablement, que hi ha en la vida una dimensió de "creu", de misteri del dolor, que no podem

negligir sense banalitzar l'home. Per altra banda, probablement, que l'home, tocat pel pecat original, necessita una caminadors: ritus, fórmules, sacraments... Que la religió ha d'ésser positiva, no solament interior. Que anem a missa no perquè som bons, sinó perquè sabem que no en som i volem ésser-ho.

Pau Vila fou tota la seva vida profundament cristià. Els seus reflexos vitals eren cristians: treball, bon humor, sentit de la limitació (en la seva prodigiosa activitat), obertura al pròxim... Es un fet que hom sent a través de la seva vida i que es palesa en la seva mort.

Les arrels cristianes del nostre poble són insondables. Qui no sent el calfred del pas de l'Espirit en les paraules del testament de Pompeu Fabra: "Vull ésser enterrat en la religió del meus majors"? Qui no sent, en llegir Rovira i Virgili, la palpació d'uns reflexos cristians molt més intensos i profunds que les banalitats de tantes capelletes que llueixen l'etiqueta de cristianes?

Una de les paradoxes doloroses que hem de patir els qui ens sentim obligats a manifestar-nos públicament cristians és precisament aquest sentiment de la nostra indigència, i de com moltes coses i persones que són més cristianes que nosaltres no s'explíciten com a tals tant com nosaltres voldríem.

Potser ja està bé que sigui així. Potser fan falta més cristians més senzills i més profunds, com Pau Vila, i menys cristians que portin missatge i etiqueta. Potser convé que en les obres externes de l'Església hi campí la mediocritat, per tal que no ens envaním.

Però no podem deixar de desitjar, certament, l'esplendor extern, la manifestació sensible de l'Església: entre altres coses perquè una bona dosi de gregorià i de meditació aniria prou bé a aquesta diguem-ne civilització que s'avorreix i s'estupiditza davant la tele i cremant gasolina per les carreteres. Voldríem l'Església amb el prestigi i l'autoritat de la ciència i de l'art, del pensament i del govern. Sabem que en el fons la té, aquesta autoritat. Que ningú, en cap terreny, no pot tirar-li la primera pedra. Té aquesta autoritat moral, la seva, malgrat l'esperit de claudicació, la corredissa a les "rebaixes" espirituals i morals, l'acomodació al món, la banalitat de tantes manifestacions externes, la manca de nivell intel·lectual...

Potser només ens cal demanar a Déu que —sense perdre el legítim orgull d'ésser cristians— siguem capaços, en una total indigència, de viure amb simplicitat la gràcia de Jesucrist que hem de creure que continua treballant i formant el nostre poble.

Jordi Galí i Herrera

Monestirs de monges i monjos

Passant uns dies en un poble de la província de Barcelona he llegit el número 44 de la vostra revista (27 de juliol al 2 d'agost). Com sempre he trobat molt bo el seu contingut; he trobat especialment molt interessant que es donin a conèixer els monestirs de monges de clausura de la nostra terra. També els de monjos.

Però m'he adonat d'alguns errors i m'atreveixo a assenyalar-los: Al final de la

El lector escriu

relació del bisbat de Tortosa s'inclouen Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú, que són del bisbat de Barcelona. A la relació del bisbat de Tarragona hi manca la dels monestirs de les ciutats de Tarragona, Reus i Montblanc. Al bisbat d'Urgell heu afegit els monestirs d'Ulldecona i Vinarós, que sembla "difícil" que realment siguin del bisbat d'Urgell (!). I el bisbat de Solsona no hi consta; crec que també hi ha

alguns monestirs a Berga, Mollerusa i Tàrraga.

Matilde Mitjans

He llegit com cada setmana el vostre periòdic "Catalunya Cristiana"; i en el vostre article "Monestirs de monges i monjos als bisbats de Catalunya" hi trobo a faltar el bisbat de Solsona. També hi ha monestirs de clausura, però sols n'esmenteu el de monjos benedictins (Solsona). Hi ha monestirs a Tàrraga, Mollerusa (carmelites) i Berga (sacramentàries). En aquest moment no en recordo cap més, ja queestic fora del bisbat i no puc consultar.

Ramona Mir (Barcelona)

Donar, les bones notícies

Amics, si al matí quan llegim els diaris en comptes de notícies funestes, espectaculars i morboses trobéssim quelcom més... Les notícies bones, pacífiques, boniques també son notícia (o més), encara que no ho sembli als nostres periodistes.

No dubto del seu servei a la "veritat". Que siguin, però, "fidels" a tota "veritat". Per què donar les notícies POSITIVES d'una forma esquivada i en darrera fila, sense fotos, etc.?

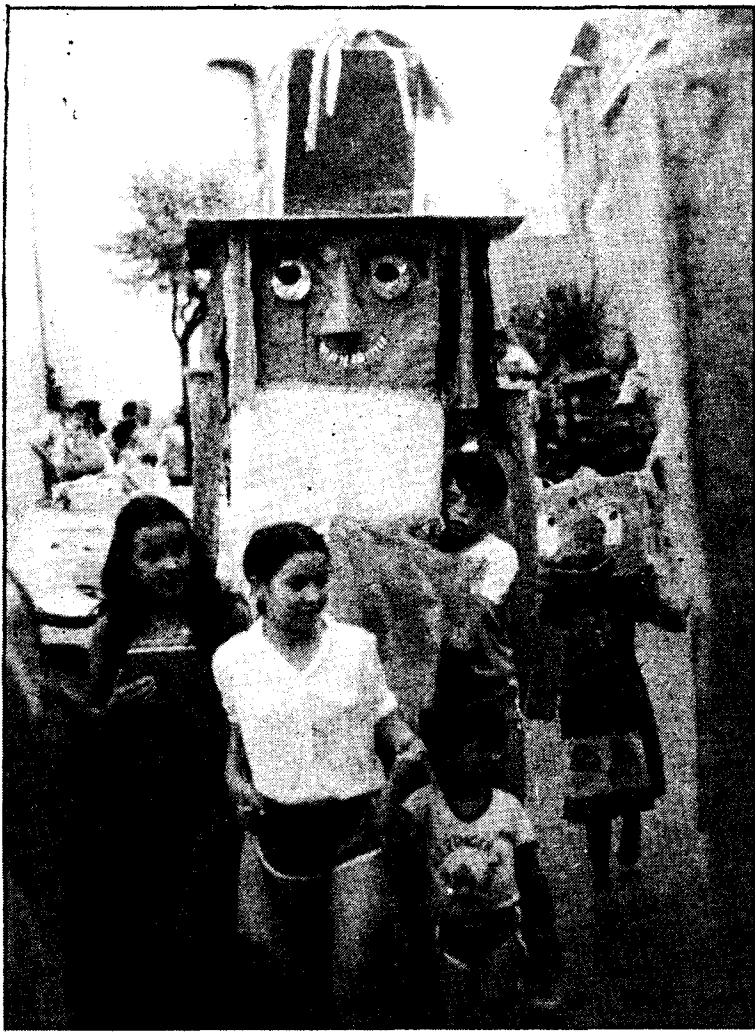
Si coneguéssim que tot no és lleig i negatiu potser tots

plegats veuríem els horitzons més pacífics i més amples. Tot no ha d'ésser negre. La vida és molt bonica!! Endavant!!

M.ª Angels Treviño

N. de la R.— Escollim amb preferència per a la publicació —sencera o resumida, segons l'espai— les cartes breus, escrites a màquina per una sola cara, signades amb el nom i el cognom.

Recordem als nostres comunicants que les dades completes cal que figurin a la mateixa carta y que no podem mantenir correspondència ni atendre visites o trucades telefòniques quant a les cartes rebudes.

Organitzat pels franciscans a la Bisbal d'Empordà Un mes dedicat als nens, o una manera diferent de passar l'estiu

La Bisbal.— El món infantil de la Bisbal al Baix Empordà ha viscut unes jornades d'entusiasme i il·lusió amb motiu d'una manera molt original d'emprar l'estiu.

La direcció del "Casal d'estiu" ha estat portada pels joves novicis dels franciscans de la Bisbal, i ha durat una mesada llarga.

La primera setmana es féu un estudi de la naturalesa. Els nens i nenes, després d'assistir a una eucaristia a l'aire lliure, es quedaren a dormir al bosc, contemplant el cel estrellat.

La segona setmana es va dedicar a diferents modalitats de jocs. Tingué lloc una olimpíada amb participació d'altres col·legis del Baix Empordà. Es féu una excursió a Palamós, on es visità un vaixell mercant suec.

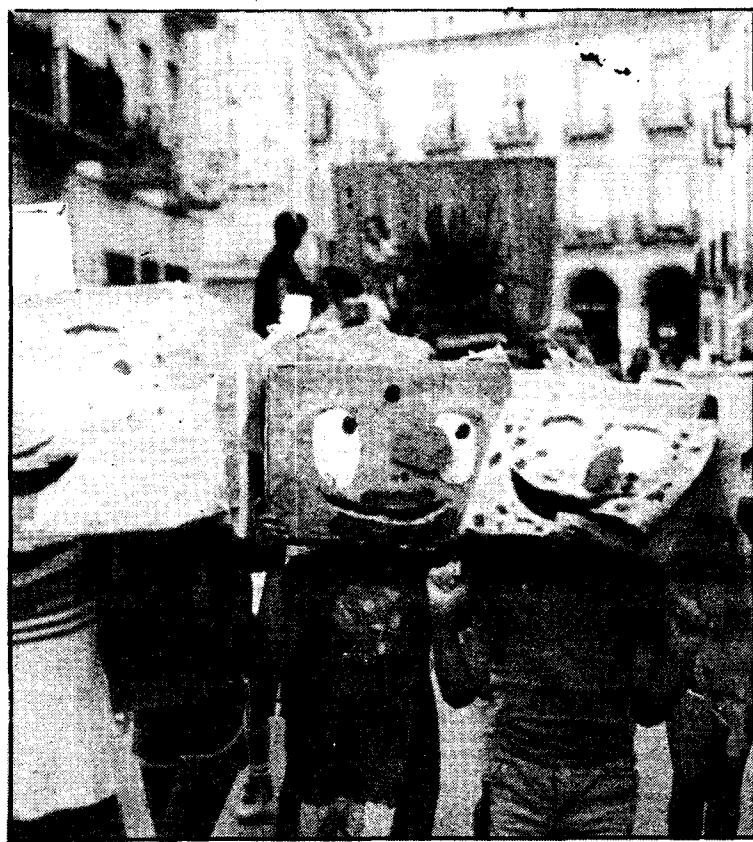
La tercera setmana fou dedicada a la història del nostre país. A base del disc "Història de Catalunya", musicat per Antoni Marbà, es descobriren les distintes èpoques i es feia una representació teatral infantil de cada època, en què els nens eren alhora actors i espectadors.

L'última setmana s'esmerçà en el folklore català, sobretot el referent a les festes majors. Es féu una cercavila pels carrers de la Bisbal, en què els infants del "Casal d'estiu" anaven disfressats de gegants, cap-de-llúpies,

etc., i acabà amb una traca espectacular.

Totes aquestes activitats culturals i esportives anaven sempre unides a una referència a Déu per la pregària matinal i vespertina, i també combinades amb classes de repàs general.

Hi assistiren més de 50 nens i nenes de la vila, de set a onze anys. En una trobada de pares, aquests manifestaren el seu agraïment als franciscans de la Bisbal per haver programat i dirigit el "Casal d'estiu", on els nens i nenes s'han trobat tan bé i els ha estat de tan profit.

Celebrades a Raïmat

"Avellanes-80": jornades de revisió pastoral de la diòcesi de Lleida

Lleida.— Amb el títol d'Avellanes-80 s'han celebrat a Raïmat, al col·legi Claver, unes jornades diocesanes de revisió pastoral. Enguany per diversos motius s'han hagut de fer a Raïmat i són continuació lògica de les celebrades l'any passat a les Avellanes; vénen a ser un resum dels treballs fets al llarg del curs a cada moviment, comunitats de bases i encontres de parròquies. Aquestes jornades pretenien de valorar i reforçar el moment pastoral diocesà traçant camins per a una acció pastoral més comunitària i compromesa per al curs que ve tot intentant una major participació i presa de responsabilitats per part dels laics en les tasques pastorals que, com a Església, són de tothom. És important de destacar l'elevada participació de laics en aquestes jornades i la influència creixent que tenen en la pastoral diocesana.

CURSET PER A MONITORS BÍBLICS.— La primera

quinzena de juliol se celebrà al col·legi Claver, de Raïmat, un curs de formació de monitors bíblics. Fou el primer curs d'un cicle de tres que, al servei de la promoció, coneixement i catequesi de la Bíblia, organitza cada any l'Associació Bíblica de Catalunya. Aquest cursos es van fer del 1974 ençà i és la primera vegada que se celebren en terres lleiditanes. Trenta-vuit alumnes han participat en aquest curs.

"Doctor en rabins" és el títol que es concedeix a l'alumne que ha fet els tres cursos que componen el cicle. Això suposa en l'alumne un mínim de vuitanta-dues hores d'estudi i reflexió per curs. Amb aquest títol l'Associació Bíblica Catalana manifesta la capacitat de l'interessat com a animador de grups de reflexió bíblica.

L'Associació Bíblica Catalana és una entitat oberta a tothom qui estigui interessat en conèixer la Bíblia i en la seva divulgació.

Bisbats i moviments

Granollers: Equips de matrimonis de la renovació carismàtica

A Catalunya, promoguts pels grups de la renovació carismàtica, s'han posat en marxa diversos equips de matrimonis; els temes que tracten són sobre la parella, els fills i la família.

Aquests equips, conduïts per un matrimoni monitor de la renovació, són també oberts a matrimonis que no formen part de grups de pregària carismàtica.

A Granollers existeixen ja quatre grups de set matrimonis que porten tres anys d'experiència, i que han posat els temes i material a l'abast de tothom que hi estigui interessat.

Jornades de revisió al seminari de Lleida

El Seminari de Lleida ha celebrat unes jornades de revisió-convivència i pastoral a la comarca de la Llitera, i ha tingut com a centre territorial la població de Tamarit.

Han participat en aquestes jornades els seminaristes i l'equip responsable del Seminari, que és format per mossèn Ramon Prat, rector del Seminari, mossèn Rodrigo i mossèn Jové; també hi fou mossèn Tricas, que havia estat ordenat el 10 de maig.

Tot el Seminari ha estat revisant el curs, planificant el que és a punt de començar d'acord amb els objectius i criteris que animen l'esperit del Seminari en ordre a la convivència, l'espiritualitat, els estudis i la projecció pastoral.

En contacte directe amb els sacerdots responsables de la pastoral a la comarca de la Llitera, el Seminari ha pogut conèixer visualment les necessitats i possibilitats pastorals d'una part de la diòcesi.

Intensa activitat de monsenyor Capmany a l'Amèrica Central

Ha tornat de l'Amèrica Central monsenyor Capmany, bisbe-director nacional de les obres missionals pontificies. Hi ha fet una activitat intensa durant prop d'un mes. D'entrada, va participar a Santo Domingo en el V encontre de l'oficina latino-americana dels Cursets de Cristiandat, on eren representats quasi tots els secretariats nacionals d'Amèrica llatina. Posteriorment, a Tapic, va donar cinc lliçons en el curs de teologia del laicat, destinat als sacerdots d'aquells diòcesi. A continuació, a Cuernavaca, va fer quatre conferències en el curs d'animació missionera organitzat per les obres missionals pontificies; ha tingut una durada d'un mes i hi han assistit uns cent cinquanta responsables de la pastoral missionera. Per acabar, va dirigir una tanda d'exercicis espirituals a religioses a Ponce (Puerto Rico) i mantingué diferents contactes a San Juan de Puerto Rico.

Berga: Llibre sobre mn. Antoni Comellas

Acaba d'ésser publicada una obra molt interessant sobre mossèn Antoni Comellas i Cluet, el filòsof de Berga. L'autor és mossèn Lluís Rourera i Farré, sacerdot d'Urgell, i actualment professor en un institut de Barcelona. El llibre, que va merèixer el premi mossèn Sanabre, en la convocatòria del 1979, comprèn tres parts: vida i obres del filòsof, teoria de l'ideal i mètode dialèctico-triàdic, i resum crític del pensament de l'eximí bergadà. Una obra de 206 pàgines, realitzada amb la profunditat habitual de mossèn Rourera, doctor en filosofia.

La seva vinculació a la diòcesi d'Urgell és forta per raó del seu naixement — Arén, aleshores parròquia d'Urgell — i pels anys que exercí l'apostolat en les nostres parròquies; i sobretot és conegut i estimat per nombroses generacions de preveres que aprengueren les teories del pensament i dels silogismes en la seva càtedra del seminari.

Festa sacerdotal a Sant Martí de Centelles

Aquesta parròquia rural del bisbat de Vic, que d'ençà de la mort del qui en fou rector per espai de vint-i-tres anys, mossèn Jaume Sala Sagalés, es trobava orfe de pastor espiritual tornà a recuperar la companyia del seu pare i rector.

Aquest esdeveniment parroquial tornà a reviuire i fer vibrar la parròquia de Sant Martí de Centelles amb motiu de celebrar-se, el primer del proppassat mes de juny, la presa de possessió del seu ecònom mossèn Alfons Puig Pujalt, fins ara vicari organista de la parròquia de Sant Eugeni i Papa, de la ciutat de Barcelona, en la qual diòcesi ha residit canònicament i servit parroquialment per espai de vint-i-cinc anys.

Tortellà homenatja una mestra

Tortellà ha homenatjat la mestra Hermínia Saló. Se li féu lliurament d'una placa commemorativa. D'aquesta manera les autoritats locals es fan ressò del singular agraïment que tot el poble sent vers una mestra que des del 1946 ha esmerçat els millors anys de la seva vida en la tasca docent i que ha estimat sempre entranyablement Tortellà.

Al mateix temps els alumnes de les escoles, per iniciativa dels seus mestres, companys de l'homenatjada, i representant a tots els ex-alumnes que durant els 34 anys han copsat el fruit de la seva abnegada dedicació, li feren obsequi d'un objecte de cristall i plata.

Són tants els qui recorden el seu pacient esforç en ser iniciats a les lletres!

Punt de vista

La represa de setembre

Setembre suposa, cada any, el moment de la represa. Els problemes, tots sols, no s'han resolt; de cap de les maneres no s'han pogut resoldre. Les vacances impliquen un parèntesi, que, malgrat que no hagi estat de reflexió, ha estat inevitablement de distanciament. La tornada, per tant, és més fàcil.

A la vida política catalana, després de l'acceleració parlamentària viscuda a final de juliol, la represa representa l'entrada en una via de normalitat, que es caracteritza perquè hi ha molta feina a fer. La institucionalització del país passa, inevitablement, per la tasca immediata, però aquesta institucionalització en la normalitat passa, també, pel descabdellament lògic de la situació col·lectiva en una democràcia, en un règim parlamentari. Centrada, per tant, la vida política en el Parlament, hi ha un executiu al qual, després d'un període d'iniciació en el qual s'han esdevingut les vacances, ara, inevitablement, hi haurà qui començarà a demanar-li explicacions. L'oposició, a tots els països, serveix per a això. Ningú no se n'ha d'escandalitzar: ben altrament, hem de celebrar que, mica a mica, tots plegats ens apropem com més millor als mòduls de civilitat i normalitat democràtiques d'aquells models occidentals que, durant la llarga dictadura, ens obsesionaren i il·lusionaren tant.

Aquesta normalitat política, però, no pot allunyar-se del marc estricte en què ens movem, i aquest és el d'un procés de recuperació nacional. La via normal de les democràcies no és la de la institucionalització, en la qual nosaltres ens trobem, sinó en la del procés i el funcionament normals quan aquesta institucionalització ja és història. No és el nostre cas i, per tant, la nostra realitat, sense llevar importància al necessari joc govern-oposició, demana mesures de prudència i exigeix l'establiment d'un ordre de prioritats gràcies al qual, com passa tantes de vegades, els arbres no ens privin de veure el bosc.

Pot semblar una paradoxa, però és un fet que, d'una banda, hom demana normalitat i, d'altra, sembla que posa limitacions a aquesta mateixa normalitat. No hi ha paradoxa, però, perquè tots quan hem començat a caminar ho hem fet poc a poc i, amb tot, hem caigut més d'una vegada. Es tracta, potser, de fer tentines, però d'anar avançant. De no estirar més el braç que la mànega. D'aprofitar amb seny l'oportunitat històrica que vivim.

Josep Faulí

Una nova traducció catalana del Nou Testament

Si en altre temps Déu va parlar molt sovint i de moltes maneres, hem d'alegrar-nos que també en el nostre la Paraula de Déu es difongui per diverses edicions i amb matisos diferents. Aquesta ha estat la primera reacció que m'ha provocat en arribar a les meves mans el Nou Testament que acaba de publicar l'Editorial Claret. Es tracta de la tercera traducció catalana realitzada en els dos últims anys. Aquest fet és un bon signe de la vitalitat dels estudis bíblics a casa nostra. I més encara, del desig que el poble català té de la Paraula de Déu. Una i altra cosa, com a cristians i com a catalans, ens omple d'alegria.

Algú, però, pot pensar: Per què fer tantes traduccions? No seria millor divulgar-ne només una i es guanyaria unitat i eficàcia? Certament, els criteris de conveniència són molt personals i tothom és lliure de defensar la seva opinió. Personalment crec que l'única unitat desitjable en aquest cas és la fidelitat al text original; tota altra ens portaria a l'uniformisme, que en cap aspecte sol ser una qualitat. Quant a l'eficàcia, penso que l'existència de diverses edicions en facilitarà la difusió més que no pas la dificultarà.

Però hi ha un altre aspecte important que cal remarcar. També en les traduccions bíbliques és necessari que hi hagi diferents tendències per tal d'aconseguir el difícil equilibri en què es troba sempre la veritat. Deia un conegut cristià d'avanguardia: el Papa té el dret de no equivocar-se, els bisbes tenen la obligació de no equivocar-se; deixeu-nos als seglars el dret d'equivocar-nos, perquè només així l'Església obrirà nous camins. Crec que també en el camp de les versions bíbliques podríem dir una cosa semblant: les traduccions oficials han de cercar, sobretot, l'exactitud teològic-bíblica; les destinades a la lectura privada, en canvi, com és aquesta, sense trair la fidelitat, poden estar més preocupades de "parlar" a l'home d'avui amb les seves paraules. Perquè un llibre no "parla" al lector si no li diu res, per més exactes i ben

dites que estiguin les coses. Aquest és el camí que han escollit els traductors, conscients del "risc que l'intent comporta", com diuen en el pròleg.

Crec que han assolit la finalitat que es proposaven: donar una "lectura entenedora". Potser és més discutible que sempre hagin encertat en trametre tot el contingut teològic d'algunes paraules clau, per exemple, en traduir "just" per amic de Déu, "justificat" per reconegut amic de Déu, "justificar" per entrar en amistat de Déu. A vegades la llibertat de traducció abasta tota la frase, com en Rm. 3,20: "No, a cop de pràctiques legals, ningú —així ningú— no serà reconegut home de bé als ulls de Déu..." Els exemples podrien multiplicar-se. Crec que són suficients com a botó de mostra. Potser algú, preocupat per la fidelitat doctrinal, mirarà aquesta traducció amb un cert recel. Jo, que em sento més preocupat per la fidelitat a la Bona Nova, ha de felicitar els seus autors per l'intent que s'han proposat i pel resultat obtingut.

Algunes vegades, però, dubto que s'hagi aconseguit una lectura més entenedora, malgrat la paràfrasi. Així crec que el lector senzill necessitarà una explicació del que vol dir "entrar en el Regne de Déu", però també de "reconèixer la sobirania de Déu" (Mt 5,20; Jn 3,5; etc.), com es diu en la nova traducció. Si una persona no sap què era la festa dels Tabernacles, no crec que traduint "festa de l'Acampada" (Jn 7,2) ho entengui més.

No es pot negar, però, que el llenguatge resulta molt més viu i àgil del que estàvem acostumats en les traduccions bíbliques, plenes d'expressions arcanes, que ens resultarien enigmàtiques si no fossin tradicionals i que pensem entendre pel sol fet d'haver-les sentides sempre.

Si l'Editorial Claret fa amb joia l'ofrena d'aquesta nova traducció a tots els catalans, amb més joia hem d'agrair-li el do de la Paraula que ens serveix i que té la flaire d'un pa tou, acabat de sortir del forn. **Joan Aragonès i Llebaria**

A la parròquia de Sant Francesc de Sales, de Barcelona, van més enllà

Preparació per al matrimoni: quelcom més que el papereig burocràtic

Barcelona.— Dintre els grups de la parròquia hi ha els d'"acolliment" en les seves tres vessants: preparació de pares d'infants que han de ser batejats; visites a malalts i difunts; i acollida de promesos i preparació al matrimoni.

S'ocupa d'aquest últim apartat el matrimoni Pablo Cazenueve i Vicenta Descàrrega, que ens han explicat el mètode que segueixen en dit acolliment dels futurs esposos:

a) com a responsable de la formalització d'expedients matrimonials —en ser el secretari de la parròquia— per la seva manera de ser no ha volgut limitar-se a "fer tan sols el paperam burocràtic"; sinó que, conscient del que pot aportar i rebre de la parella, la convida lliurement (un 99% diu que sí), perquè de mutu acord i fora de les hores del despatx parroquial, hi vagin a parlar com bons amics de tots els aspectes del matrimoni.

b) La meua experiència en més de cent converses en mig any, em fa veure positiu el contacte matrimoni-parella per la seva obertura, sinceritat, diàleg... Crec que l'entrevista personal és més eficient que la col·lectiva.

c) Que aquesta amistat nascuda arran de les dues converses que tenim amb cada parella, transcendeix després del casament en

contactes personals, ja siguin d'amistat, ja de consulta, ja que tant la meua esposa com jo els oferim desinteressadament la nostra llar.

d) Per poder retrobar-nos un dia, cada mig any, si fa no fa, els reunim —en la impossibilitat material d'acollir-los a casa nostra— al casal parroquial, per a compartir totes les parelles un "pa amb tomàquet" (l'últim va ser el 28 de juny) i resulta enormement positiu.

e) Pel que fa a les parelles, hem observat una gran obertura en el diàleg, molta sinceritat; a més de la vivència i experiència del nostre matrimoni —catorze anys de casats i immensament enamorats— que els exposem, també ells ens expliquen la seva i d'aquesta manera ens enriqueixim mútuament.

e) Com a cloenda podem dir que, com a cristians, no podem deixar passar l'oportunitat d'un diàleg amb les parelles que no tenen cap inconvenient en fer-ho, perquè comprenguin i compleixin allò que "l'amor és oferir felicitat per a acceptar sacrifici".

1.ª sessió: Diàleg - Entrega - Amor - Convivència - Sinceritat - Creença religiosa - la seva importància en el matrimoni - Fe - Pràctica religiosa.

2.ª sessió: El que és el sagrament del matrimoni i els aspectes de la celebració i ritus del mateix.

Unió sexual en el sentit més ampli. El sexe en el matrimoni. Paternitat responsable. Fills. Anticonceptius, la seva importància dins el matrimoni.

Tarragonins residents a Barcelona

La Confraria de Sant Magí celebrà el seu IV Centenari

Barcelona.— La Confraria de Sant Magí, que aplega els tarragonins residents a la nostra

ciutat, i que precisament enguany celebrà el IV Centenari de la seva fundació, commemorà la festa del seu patró el dimarts dia 19 d'agost. A dos quarts d'onze del matí a la parroquial basilica de Santa Maria del Mar fou oficiada una missa solemne, amb homilia a càrrec del sacerdot tarragoní mossèn Joan Gebellí.

L'aigua de la Brufaganya, portada expresament de les fonts d'aquell paratge, fou beneïda moments abans de començar la missa. A dos quarts de vuit de la tarda hi hagué missa de comu-

SANT MAGÍ

Advocat especial contra qualsevol contagi.

nió, amb homilia pel doctor Josep Cucurull, director espiritual de la mentada Confraria. En finalitzar es cantaren els populars Goigs i es veneraren les relíquies del sant màrtir.

Lectura, treball, natació i xerrades amb el jovent, prop del llac de Castelgandolfo

Per al Papa, els dies de "vacances" comencen a les 6 de la matinada

CASTELGANDOLFO.- A la "casa de camp" dels papes dels darrers pontificats, per tant des del papa Pius XI i avui del papa Joan Pau II, a Castelgandolfo, una vila de trenta mil habitants, trenta km. al sud-oest de Roma, la vida comença ben de matí. L'hora de llevar-se és la mateixa

per a tots, a les sis, Joan Pau II, el seu secretari Stanislaw Dziwisz, el seu ajudant de cambra Angelo Gugel, la monja cuinera i dos franciscans polonesos de l'apartament privat, una desena de guàrdies suïssos i policies, els obrers encarregats del manteniment del parc i del mas són

tots llevats. De la petita comunitat que envolta el sobirà pontífex no en formen part ni els prelatos ni els monsenyors de la cort: oficialment el Papa fa vacances. De fet, però, la seva activitat és tan intensa com al Vaticà.

A les 7 Joan Pau II ja passeja pel parc, llegint de vegades el seu petit breviari, sempre amb un rosari a la mà, objecte que mai no abandona.

No hi ha cap lloc en les 50 hectàrees de la propietat (més vasta que el mateix Vaticà) on hom no pugui trobar el Papa.

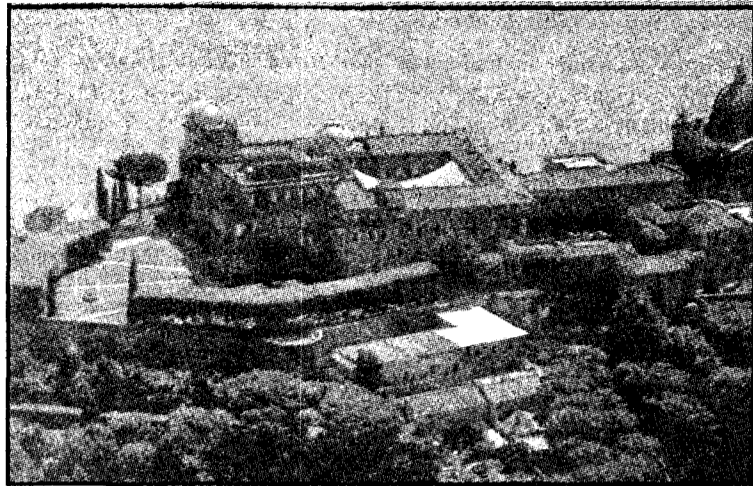
Al mas, el cap de l'Església cerca el ramat de vaques que forneixen de llet al Vaticà, les gallines, la vella gossa de Pau VI, uns bous i dos petits senglers oferts fa poc pels orfes de Grosseto (Toscana).

A les 8, la missa

A les vuit retorna. Almenys quatre matins de cada set, uns quants grups de joves l'esperen per la missa dins la seva capella. Stanislaw s'encarrega de fer començar i acabar al seu mestre la llarga jornada entre el jovent: ex drogadictes, seminaristes, escoltes, peregrins vinguts d'arreu i sobretot polonesos. Després de la missa que celebra a vegades en l'hivernacle per a tarongers de la "vila Cybo", s'obre un diàleg entre el Papa i els seus hostes. Els periodistes no són admesos en aquests encontres on hom participa de l'apostolat directe del successor de Pere, del "a cau d'orella", sense testimonis. I quan hom interroga els protagonistes, cap d'ells és en condicions de repetir allò que Joan Pau II els ha dit. "Ha estat meravellós", asseguren, com hipnotitzats pel magnetisme del Papa. Tots, però, són d'acord: "Ensems que retrobar el cap de l'Església també hem descobert un home". "M'ha reconegut després d'haver-me vist entremig de desenes de joves ara fa un any", remarca Dominic, un polonès de 18 anys, mestre a Lió. "S'adreça a nosaltres com si fos el nostre pare", comenten Alexandra Martovic i Elisabet Danko, dos joves poloneses emigrades l'una a Londres i l'altra a Dusseldorf (RFA), que s'han conegut a casa del cap de l'església a Castelgandolfo.

Esmorzar a l'anglesa

Cap a dos quarts de nou, el Sant Pare pren un esmorzar a l'anglesa, una menja força apetitosa —café negre, ous amb bacó, pa, mantega i molta fruita, so-

Prop de les aigües tranquil·les i plàcides del llac, el Papa hi troba la tranquil·litat que l'estiu romà no li pot donar.

bretot els gegantins préssecs de Castelgandolfo— que reparteix sovint entre els invitats. Fins i tot a taula no vacil·la en treure el seu dietari per a prendre notes.

La resta del matí està consagrada al treball: els dossiers a estudiar, la redacció dels discursos, la preparació dels viatges, les decisions a prendre. El seu despatx tan aviat és una taula al jardí com la salet adjunta de la seva habitació on gaudeix de la vista sobre el llac. Una temperatura força agradable és assegurada per l'aire acondicionat.

El Papa vingut del fred tem la calor. Se'n protegeix amb la saviesa dels muntanyencs: quasi no beu. Des que esmorza, entre una i dues hores ("mai no és a l'hora" es plany la germana) només beu mig got de blanc dels "castelli" per acompanyar una menja frugal, a base de llegums fresques o cuites. Llurs hostes es pregunten com un Papa que menja tan poc d'on treu l'energia. Després de la fruita, un café —aquesta vegada a la italiana— li és servit per Angelo. Encara treball i força precís, solitari, sovint fins a mitja tarda.

Mitja hora de natació

Però també hi ha moments d'esbarjo. El Papa s'envà de vegades a la piscina dins del parc, on neda durant una mitja hora sense interrupció amb el seu estil "overarm stroke" una

mica a l'antiga. Res no permet de restar vagarós entorn d'aquesta bassa de 8 m per 16, coberta per una cúpula de plàstic on el sol es filtra a través dels finestrals: ni gandules, ni catifes, ni taules. Són sobretot els guàrdies suïssos i els policies que se n'aprofiten, quan el Papa no hi és.

El dimecres al migdia el cap de l'Església retorna al Vaticà en helicòpter. Uns trenta, quaranta mil peregrins l'esperen a la plaça de Sant Pere per a l'audiència general. Una hora està consagrada al discurs, dues hores a encaixar les mans dels fidels. El diumenge els peregrins li restitueixen la visita: el Papa els rep en el pati de la seva residència d'estiu.

Un menjar tan lleuger com a migdia espera el Papa per a sopar: un potatge, una amanida de llegums o un pastís d'espinacs, i les immancables fruites.

El seu "hoste" de les vuit del vespre és la televisió. Encara és a taula que del jardí se senten cants i aclamacions. Els "compans" de nit del Sobirà Pontífex han arribat. Stanislaw ha convidat uns joves de Cracòvia. Canten "goralu czy ci nie zal", la cançó de l'home que deixa les muntanyes per a anar a treballar lluny. El Papa baixa de seguida, i el seu somriure en dissimula l'emoció. S'asseu en un vell sofà, els joves ho fan a la catifa, i la conversa s'inicia...

Cardenal Pironio

El Papa visitarà l'Argentina l'any vinent

BUENOS AIRES.- El cardenal Eduardo Pironio, prefecte de la sagrada congregació per als Religiosos i els Instituts Seculars, ha manifestat a Buenos Aires que creu que el papa Joan Pau II anirà a l'Argentina immediatament després que s'hagi trobat una solució al conflicte entre aquest país i Xile arran del canal de Beagle.

"Coneixent bé la dinàmica que el Papa acostuma a imprimir a aquests viatges, considero poc probable que vingui a l'Argentina enguany. Però penso que vindrà durant l'any que ve", declarà el cardenal Pironio.

Arran de la recent visita pontifical al Brasil, el cardenal ha opinat que es tracta d'un dels viatges més profunds i més pastorals que ha fet el Papa, i que la seva transcendència sobreix del marc brasiler i es projecta sobre tota l'Amèrica llatina.

Brasil

Desaparició d'un sacerdot argentí proper als Montoneros

RIO DE JANEIRO.- El pare Jorge Oscar Adur, de quaranta-vuit anys, consiliari del grup guerriller argentí Montoneros, ha "desaparegut" al Brasil a començament del mes de juliol. El pare Adur s'havia exiliat a França l'any 1976. Segons un comunicat dels Montoneros publicat a Mèxic el 2 d'agost, a fi de juny va arribar al Brasil procedent de França, en vigílies del viatge del Papa, a fi de trobar-se a Porto Alegre amb una germana que viu a l'Argentina.

La comissió Justícia i Pau de Rio de Janeiro, dependent de l'arquebisbat, ha rebut darrerament una petició de recerca del pare Adur feta pel cardenal de París, monsenyor Marty; i una altra de semblant feta pel bisbat de Cuernavaca (Mèxic). El moviment universitari cristià de París també ha manifestat la seva preocupació per la sort del pare Adur.

A Uganda

La gent encara es mor de fam

KAMPALA.- El pare Fidel González, religiós combonià, ha través des d'Uganda a l'oficina d'informació missionera unes referències impressionants sobre la terrible situació d'Uganda en aquests moments: "Ahir comentava amb els meus companys missioners d'aquí: Aquest és un país en subhasta. Les coses van

tan malament que tot sembla indicar que s'agreuja una fallida moral, social i econòmica. El pitjor drama que he trobat en tornar és el de la fam. Enguany no hi ha hagut pràcticament cap collita a causa de la llarga sequera, els mals de la guerra i un sens fi de causes i imprevisions. En aquesta regió nord-oriental d'Uganda (Karamoja, Est Acholi i Lango) la gent es mor ara literalment de fam. Segons els nostres càlculs, només comptant els karamojans morts de fam aquest any fatídic són ja uns seixanta mil sobre una població d'uns tres-cents mil habitants. Aquesta regió es troba en una situació de desesperació completa"

A bastonades

Una religiosa belga, assassinada al Zaire

KINSHASA.- Una religiosa belga, pertanyent a la comunitat de les Filles de Maria de Pesche, ha estat assassinada a Mangembo, al Zaire. Fou un acte de banditatge: la religiosa morí a bastonades. Tenia cinquanta-cinc anys i havia anat a missions l'any 1957.

Xina

Alliberament d'un bisbe després de 22 anys de presó

HONG KONG.- Segons informacions arribades a Hong Kong, monsenyor Tang, arquebisbe de Canton, fa algunes setmanes que ha estat posat en llibertat després de vintidós anys d'empresonament. Malgrat que l'oficina catòlica de Hong Kong no hagi rebut la notícia oficial d'aquest alliberament, fonts catòliques informen que han pogut parlar amb un viatger que venia de Canton, el qual va donar la nova de l'alliberament de monsenyor Tang Tras.

El bisbe Domènec Tang Tras, de setanta-dos anys d'edat, havia estat consagrat l'any 1951 i nomenat administrador apostòlic de Canton el mateix any perquè el bisbe titular Gustave Deswazières era estranger i l'havien expulsat de la Xina. L'any 1958 monsenyor Tang Tras fou acusat d'activitats contrarevolucionàries i arrestat.

PER A BEURE AIGUA SENSE CLOR

VITAL DE FOURNIER

demanen sempre

CHIMENEAS

PIRO

EXPOSICION Y VENTA TODO EL VERANO

cálidamente decorativas

NOVEDAD: CON UNA DE NUESTRAS CHIMENEAS, PUEDE CALENTAR TODA LA VIVIENDA

EXPOSICION Y VENTA
Loreto, 36 (esquina Avenida Sarrià) Tel. 259 04 18 - BARCELONA-29
Carretera Barcelona n.º 32 - GERONA
FABRICA EXPOSICION Y VENTA:
Carretera Barcelona-Puigcerdà, km. 53,800 Tel. 882 01 62
HOSTALET DE BALENYA
ABIERTO SABADOS TARDE Y DOMINGOS MAÑANA

Solicitud envío catálogo, sin compromiso.
Nombre y Apellidos: _____
C. a: _____
P.º: _____
D.º: _____

Teletips

Previsió social per a les monges de clausura

El propassat 25 de juliol, se celebrà a tot Espanya la "Jornada Pro-Oràntibus", amb què es recorda als fidels la necessitat de pregar i ajudar a les comunitats religioses contemplatives.

Amb aquest motiu, el bisbe d'Albacete, monsenyor Ireneo García, recordà amb paraules de Joan Pau II, que "la clausura no aïlla les ànimes contemplatives de la comunió del Cos Místic; les situa en el cor de l'Església. Des d'ell n'alimenten la riquesa espiritual de l'Església, eleven llur oració, sostenen llur caritat, comparteixen els seus sofriments, fatigues, apostolat i esperances, i augmenten els seus mèrits". Tot seguit manifestà que "l'ingrés de les ultrapassen certa edat exigeix fonts quantioses, tot i partint d'un règim especial de previsió. Hauran d'ésser ciutadanes marginades quant a la previsió social? El més modest treballador té aquest problema resolt. Prenguem consciència d'això i caminem vers una ajuda col·lectiva del Poble de Déu, que tant ha d'agrair a les que incessantment pregunten per ell".

Donar un sentit positiu a les vacances

Els bisbes de la província eclesiàstica de Granada han publicat una carta pastoral conjunta sota el títol "Temps de vacances", vista llur creixent importància en tots els aspectes de la vida i fins i tot en la pròpia vivència religiosa que es veu afectada, condicionada i àdhuc determinada per aquest desbordant fenomen.

Entre les oportunitats que les vacances han d'oferir als sacerdots —apunten els bisbes— es podrien organitzar intercanvis pastorals amb sacerdots d'altres diòcesis i països i amb capellans d'emigrants; "d'aquesta manera podria minvar o desaparèixer el caràcter específic de les vacances, però es realitza un canvi, sempre reconfortant, i es viu una experiència de gran vàlua".

Més endavant els bisbes parlen de l'educació en lés vacances del cristià seglar i es refereixen especialment al sector infantil i juvenil, "on s'ha treballat força organitzant 'colònies' i oferint atenció religiosa a 'campaments', així com fent alguna que altra excursió i animant activitats de moviments infantils".

Ordenacions sacerdotals a Torreciudad

El Cardenal Oddi, Prefecte de la Sagrada Congregació per al Clergat, ordenà sacerdots, en el santuari de la Verge dels Angels de Torreciudad, a un grup de socis de l'Opus Dei, provinents de catorze països d'Europa, Asia i Amèrica.

Més de cinc mil fidels —entre els quals hi havia nombrosos parents i amics dels nous sacerdots— es reuniren en el santuari de Torreciudad, visitat per més de dos milions de peregrins des que fou obert al culte, ara farà cinc anys.

El moviment júnior; una resposta evangelitzadora

El bisbe de Sogorb-Castellò, mons. Cases, recorda amb ocasió de l'Assemblea Nacional del Moviment Júnior, celebrada a Sogorb, que el Moviment Júnior és una de les respostes pastorals que l'Església ofereix de cara a l'evangelització del món infantil.

Mitjançant aquest moviment —diu el Prelat— "els nens preadolescents, organitzats, en petits grups i animats per joves i adults, van creixent com a persones creients des de llur pròpia originalitat infantil. Compartint plegats llur vida intenten saber què passa en el seu entorn, què és el que s'ajusta o no a l'esperit de l'Evangeli, i des d'ací van emprenent accions i compromisos encaminats a transformar llur persona i les realitats que els envolten, creixent així com apòstols de Jesucrist, ja des de nens, i col·laborant perquè la nostra societat estigui més conformada en l'Evangeli".

INSTITUTO CULTURAL FEMENINO

Centro Reconocido por el Ministerio de Educación y Ciencia
Clases diurnas y nocturnas

Formación Profesional Sanitaria y Jardinería de Infancia. Entrada Universidad mayores 25 años. Cursos Peuricultura y Auxiliar Clínica. Infomes matrícula:

Muntaner, 31 pral.
Gran Vía, 602 - 2º
T. 254 74 71

Afirma el director de la Comissió Episcopal de Migracions

El treballador estranger no es troba a gust entre nosaltres

Madrid.— "El treballador estranger no es troba a gust entre nosaltres", és el títol d'un informe que publica José Martín, Director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Migracions, en el darrer Butlletí, fent referència al tema de la propera Diada Mundial de Migracions.

"Parlem —diu— d'aquells que entraren massivament a partir del 1970, essent els primers els nord-africans. Després els portuguesos, atrets per l'esquer del "Daurat" d'Europa que els tanca les portes o els expulsa restant astorats en el camí. Aviat s'hi apleguen forts contingents de sud-americans que cerquen 'asil polític' i altres grups asiàtics: filipins, paquistanesos, indis, palestins, laosians..."

Treballs durs i mal pagats

Quant al nombre d'immigrants existent a Espanya, José Martín afirma que és impossible de comptabilitzar-los, tot i que no hi ha dificultat en trobar-los: "Fugissers, vagaregen pels barris baixos i les sòrdides pensions de Barcelona i Madrid, pels pallers de les terres gallegues, burgaleses o a la zona de la costa del Maresme". Els trobareu allà on es treballa dur i en llocs humiliants: la prostitució de les nostres grans ciutats es nodreix, especialment, d'immigrades: africanes, filipines, co-

Unes esperances de millora que molt poques vegades es veuen realitzades.

lombianes, argentines i portugueses". Sí que hi ha xifres oficials (160.598 el 1977; 159.530 el 1979). "Organitzacions que treballen amb estrangeres, però, presumeixen que aquestes xifres no assoleixen ni la quarta part de la realitat. A Barcelona, per exemple, quan hom calculava només uns 560, hi vivien més de 60.000 marroquins".

Presó o expulsió

L'informe del Director del Secretariat Nacional de Migracions parla dels problemes que han de resoldre els immigrants, començant pel permís de sortida de llur país: "Sabem que al Marroc, per a conseguir el passaport, s'arribaren a pagar fins a

150.000 pessetes a especuladors administratius". I en arribar a Espanya, sobretot claudinament pels ports, comença un camí que moltes vegades porta a la presó, i també a l'expulsió.

Amb dades reals i concretes, amb la legislació —arbitrària, discriminatòria i dura— a la mà, José Martín acaba per confirmar el títol del seu informe; l'immigrant no pot estar a gust entre nosaltres, tot i que la fam el retingui. Quelcom semblant passa amb els espanyols a Europa. "Contra una semblant normativa voldríem alliberar els nostres immigrants a Europa perquè, per experiència, coneixem llurs doloroses arbitraritats".

OBRA D'EXERCICIS PARROQUIALS

Pròximes tandes d'exercicis a Montserrat:

Del 15 al 20 de setembre - homes - P. Nadal, S. J.
Del 29 de setembre al 3 d'octubre - dones - P. Falcó, S. J.
Del 20 al 25 d'octubre - homes - P. Escarrà, S. J.

Dia 19 d'octubre del 1980
XXXVIII recés extraordinari

Al col·legi de Sant Ignasi: carrer de Carrasco i Formiguera (abans, del Doctor Amigant), número, 32 - Sarrià.

Informacions a l'OEP: Duran i Bas, 9. Telf. 301 16 26 318 60 97

EXCURSIONS COSMOS

Octubre 1980

6 al 11 COSTA DAURADA
Cambrils, Escornalbou, Reus i Tarragona, Tortosa i el Delta, etc.
15.000 pessetes

20 al 25 EL LLUÇANES
Munts, Vall de Camprodon Prats i Olost, Ripoll i Lluçà 9.000 pessetes

Tots els dijous
Excursions a Olot, Cambrils, Sant Guillem del Desert, Morella i Queralt

Tots els diumenges
Olot, Moligt dels Banys, Núria, Gruta Clamouse, etc

VIATGES COSMOS

E. Granados, 19
Granvia, 654
Pg. Valldaura, 266
Tel. 254 28 49

Marqués de Campo Real

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY
MORA LA NOVA "RIBERA D'EBRE" TARRAGONA

30 anys de la mo

21 juliol 1936. El Dr. Tarrés es troba fent exercicis espirituals a Montserrat. Però és pregat per l'Abad Marcet, de marxar amb Joan Parellada, metge també, per assistir els ferits de Barcelona com requeria a tots els metges de la Generalitat. Ensenes aconseguixen que la FAI desisteixi de la imminent amenaça d'enviar el Monestir.

**Cardenal Jubany: "El Dr. Tarrés fou h
generosíssima, i que morí prematurament.**

(De l'homilia en ocasió del 25è aniversari de la fundació del Sant)

Els joves que sofreixen

D'una "GLOSSA" escrita a la revista "FLAMA" de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, el 6 de març del 1936, per Pere Tarrés.

Dibuix del Dr. Tarrés, metge, realitzat el novembre del 1936 per Dom Josep M. Gassó, monjo de Montserrat.

El rellotge de l'hospital està a punt de tocar les quatre. Una gentada immensa espera ansiosa als peus de la portada de ferro. Les diferents línies d'autobusos no paren de portar gent i més gent, familiars i amics dels malalts, portadors d'un obsequi, d'una paraula de consol, d'una prova d'afecte pel seu malaltó, que des del seu llit de sofrença espera també els seus amb cor anhelat.

Poema vivent dels sentiments del cor humà! Les quatre. L'hospital obre les seves portes. Una multitud de petits i grans, homes i dones, puja les escales, corrent; s'introdueixen al vestíbul, passa a l'avinguda central i, sempre a la mateixa marxa, cada grup, cada una d'aquelles ànimes que fretura per abraçar el seu malalt, entra al pavelló respectiu cercant amb la mirada aquell que és objecte del més sol·lícit amor.

En un instant s'han omplert les sales. Cada llit està rodejat per un cercle de visitants.

-Com te trobes?

-Què t'ha dit avui, el metge? Et donarà aviat l'alta?

-Noi, quina bona cara que fas!

Tothom pregunta; tothom menys la mare, que atrafegada va desfent un paquet: és l'obsequi quotidià.

-Mira, fill meu, avui et porto aquesta "fiambrella" de confitura; l'he feta

jo! Els àngels hi canten de tant dolça! Menja-te-la que et reforçarà.

El malalt, que consolat que se sent! Tots estan per ell. Sobretot experimenta el goig de la sublim sol·licitud maternal. Com s'il·lusiona el seu rostre secardí i ullerós! Es la injecció de vida que fa efectes meravellosos, que sols els cors saturats d'amor poden donar. Estimar és el gran do de l'home; ésser estimat és el seu més gran desig, i mai un hom no ho necessita tant com quan es troba afeixugat pel pes del dolor. Allò que no poden les medicines ni els més enèrgics tractaments, ho aconsegueix una paraula amable, un suau somriure, un gest afectuós.

De sobte s'ha fet un silenci a tota la sala. Totes les mirades s'han dirigit,

convergent, a un extrem on s'ha sentit un gemec...

Es n malalt jovenàs -uns vint-i-cinc anys-, fill d'un poblet d'una raconada de l'alt Pirineu. En venir a treballar a Barcelona ha caigut greument malalt. Es sol. No té ningú. Ni cap amic que per ell s'interessí. Té estones de desvari i crida la seva mare. Sofreix molt. Però allò que més el fa sofrir és veure's tan abandonat. Tots els llits tenen companyia, menys el seu. Tothom passa indiferent pel seu davant -tenen prou feina-; ningú li eixuga les gotes de suor...

A la mateixa sala també n'hi ha un altre, de malalt jove, que és de l'Aragó... ningú no sap res d'ell... si es mor, ningú no el plorarà. Ni una bona ànima s'ha preocupat d'ell. Qui sap on deu tenir la família!

Que n'hi ha de malalts així pels hospitals! Ha d'ésser tristíssim trobar-se sol i malalt!

L'altre dia fou un company del grup que jugant a futbol, sense saber com, caigué i es va trencar la cuixa. Com una poncella primaveral es manifesta formosola gran germanor de la família fejosista:

Quina sol·licitud per part dels consiliaris i dels companys! Varen ingressar-lo al sant hospital. Els amics dels grups respectius l'anaren a acompanyar, estiguieren al seu costat gairebé tot el dia. El deixaren perquè el reglament intern de la casa així ho ordenava. Però després tot el temps de tractament, cada dia a una o altra hora, no hi faltaven els membres del grup, dels equips de futbol; tothom a fer-li més planera l'estada, a mostrar-li que profunda que és l'amistat i germanor fejosista...

Ell també té la família força lluny... però no la troba pas a mancar!

Cavaller de Crist

Estic content de poder contribuir amb aquesta mena de petita introducció al pomell d'escrits i d'il·lustracions que omplen aquestes pàgines, que són en realitat l'homenatge merescut i dedicat a una de les figures més rellevants de la Catalunya del segle XX.

Aquesta afirmació no és cap hipèrbole. L'amistat no em fa pas ser gens exagerat. Com més temps passa, més s'ageganta la personalitat pública del doctor Pere Tarrés, i més excel·leix en el remarkable polifacetedisme coherent, portat sempre fins les seves últimes conseqüències. Car la multiplicitat de les seves activitats inexhauribles, totes elles viscudes amb l'autèntic esperit apostòlic, no el deixaven parar ni descansar. No tenia hobbies perquè no tenia temps per gaudir-se'n: les seves obligacions el fascinaven. I ningú no podia endevinar que aquell home enèrgic i alegre estava esgotat i extenuat.

Ell fou un gran dirigent de la gloriosa Federació de Joves Cristians (no afegeixo res més, ací, perquè no acabaria). Com a tal, era un guia espiritual del seu temps (i essencialment continua éssent-ho, ara que tant necessita Catalunya el senyal que l'encamini per rutes constructives i salvadores).

Fou un metge que exercí amb saviesa, vocació i voluntat guaridora, imprimint als seus actes mèdics una moral que guaria.

Fou professor a la facultat de Medicina d'aquella famosa Universitat Autònoma, tan preuada, especialment per la qualitat dels seus mestres.

Fou escriptor permanent i constant (des de les "Glosses", a "Flama", fins al "Diari de guerra"), redactor peculiar i voluntariós en la fidelitat a l'alè cristià que inspirà totes les seves actuacions. Fou, també, poeta.

També fou orador vibrant en l'expansió dels mateixos ideals.

Després, sacerdot exemplaríssim, participant directament en obres tan diverses com eren, per exemple, les noies d'Acció Catòlica de Sarrí, l'Escola Catòlica d'Assistents Socials, els antics escolans de Montserrat, i d'altres; però, sobretot, la clínica de la Mercè -autèntica meravella en aquella època que la tuberculosi era encara una plaga escriuixidora que se'n duia la joventut més prometedora.

Realment, tot això m'ho hauria pogut estalviar. Les biografies escrites pel pare Jordi Pijoan, per Maria-Angels Papiol, i pel pare Romuald Díaz i Carbonell -tan reeixida- expliquen les qualitats d'en Tarrés en una forma suficient i encertada. Però he volgut insistir per justificar l'afirmació que fou una de les figures més rellevants de Catalunya.

La seva vida fou relativament curta. Tanmateix, el seu rastre és llarg i lluminós. Jo el vaig conèixer com a estudiant, com a metge i com a sacerdot; i el recordo actuant en les obres esmentades i sobretot abans de la guerra, com a sots-president de la Federació de Joves Cristians, en el centre impulsor d'aquell moviment sorprenent, incomparable i inexplicable, joia resplendent del Cristianisme català. I puc donar testimoni que en tots els aspectes de la seva vida es projectaven els signes de l'Acció, de la Bondat i de l'Exemple.

Per això aquestes pàgines tan escaients representen un homenatge; tant de bo que serveixin d'estímul a tots els qui volem contribuir a l'enlairament dels ideals pels quals ell es desvisqué, s'il·lusionà i se sacrificà.

Didac Parellada

President de la Federació de Cristians de Catalunya

Desig de l'ànima

Oh Senyor!
Us cerco, on sou? Digueu!
Deixeu sentir vostra veu
dolç Amor!
Mireu-me! No us aparteu
del meu cor!

Infinit!
Jo voldria, oh mon Amat!,
estimar-vos com orat...
Dolç neguit,
en la fosca immensitat
de la nit...

Espòs meu!
Sóc vianant, las i perdut,
per un camí inconegut...
Oh Bon Déu!
Lluny, delis del cor, m'han dut
de la Creu.

Bon Jesús!
Què fóra sens Vós, la vida,

sense estar a Vós junyida
en tot moment?
Fóra flor per glavi occida
mortalment...

I la bellesa del Sol,
i la formosor dels cels,
i dels astres i els estels,
què fóra sense el consol
d'un amor
com el vostre, i d'una pau
que omplena de goig suau
tot el cor?

I el cristal·lí fontinyol
amagat; i la cantúria
dels ocells; i el rierol,
i la veu de la boscúria
en passar-hi l'oratjo!

I les cingleres i abims,
les muntanyes amb els cims
agençats amb molsa i neu,
per les vostres mans, Bon Déu!

I els prats verdejants, florits,
exultant de formosor,
embaumats per la sentor
gemada
i fresca de la rosada
de les nits?...

Oh Espòs!
Si pogués tanta bellesa
existir, ésser permesa
sense Vós,
sens l'escalf, sens l'esperit,
ni flama de Caritat
vostres; oh Espòs amat,
quina més fosca nit!

Oh dolçor!
Què serà d'un pobre cor
que us crida i Vós no el sentiu,
i amb el silenci l'ompliu
de dolor?

Jesús, Jesús! Vós la Vida!
Escolteu un cor que us crida,

ort del Dr. Tarrés

ome d'una caritat ardent, d'una entrega
Jo diria com un holocaust ofert a Déu"

tor de la Immaculada, a Sant Andreu de la Barca, 22-V-1979)

Apostolat del doctor Tarrés dins la Federació de Joves Cristians

Convertere ad dominum

Amb quinze dies de diferència van morir del mateix mal i amb el mateix dolor dos metges que van travessar la meua vida amb llur influència. L'un, fa vint anys, em va arrencar de la mort el cos quan a ell mateix el vencia d'una manera lenta, però sense salvació. D'aleshores ençà, més que metge i pacient, vam ser dos amics cordials.

L'altre, ara fa justament disset anys, em va arrencar de la mort l'ànima quan dolorosament doblava el cap del desànim i l'escullera del port. D'aleshores ençà em fou el punt de referència i el nexa que m'unia a una vida somniada. Més que no pas un amic cordial, fou per a mi l'amic venerat i una cosa més important: l'exemple inabastable.

Va passar així. La vida nova que va rebre el meu cos després d'una malaltia llarga i insuportable em va fer estimar desordenadament tot el que fins aleshores havia estat lluny de les meves pupilles adolorides. La fuetada de la sang nova va commoure les meves inquietuds amb veus de desvaiejament. Vaig trencar, a l'impuls de l'adolescència sana, amb tot el meu ambient anterior. Un ambient que feia pudor de règim sever i d'específics. El xicot nou necessitava vida nova. No sé com, la renovació em va dur a la negació absoluta. La transformació exigia intensament. Els quinze anys són molt importants quan es neix, com jo, tenint-los.

us ama i us vol amar,
per Vós viu
l'amor s'ha fet captiu
per pogue-us més estimar!

A qui amaré
si sols Vós podeu omplir
aquest buit que em fa sofrir?
A qui aniré
que combli el desig negon
la set del cor, si el món
és tant com re?

Bon Jesús!
No deixeu mon cor confús!...
El meu cor us vol amar!
Ompliu-lo, si us plau,

[d'espines
amb les vostres mans divines...
Fent-lo sagnar...
Deixeu-lo, però, estimar!

(Handwritten signature)

Vaig ser tot el que pot ser un adolescent. Fins comunista i tot, quan ser comunista era motiu d'autèntic escàndol. El pensament específicament burgès de la meua família, pensament nascut de la lluita per la fortuna a la Cuba colonial i madurat plenament a l'avantguerra, es va commoure fins als tremolins més solemnes.

Quinze anys és una edat molt important per a ironitzar sobre el passat, escupir al present i menysprear el futur. Mala sang és la que circula als quinze anys, la que no ofereix a les artèries que la canalitzen ni el més llunyà i il·lusonat ideal. Des de la salut del cos a la de l'ànima van passar dos anys. Van passar com un exili: forts durs, terribles. Amb la família escandalitzada, però sense nord ni fita. Pura inquietud adolescent, fisiològica.

La meua ruptura amb el món anterior havia estat total, sense connexions. En aquests dos anys es va fundar a Catalunya el moviment de la Federació de Joves Cristians i dubto que pulles més crues, mofes més fàtues poguessin sortir de la boca d'un de quinze anys com van sortir de la meua.

Un dia, havent fet ja els disset, em van enviar de la parròquia —del que abans havia estat el meu centre— una invitació per a una conferència. Només deia simplement: "Federació de Joves Cristians de Catalunya. Grup número 5. Conferència pel doctor Pere Tarrés i Claret, a les 11 del matí".

No sé com vaig decidir d'anar-hi. Més que el desig de sentir el doctor Tarrés, que suposava que era capellà i ja esperava amb mig somriure amarg el que diria, em va moure la vanitat d'exhibir-me amb la meua fama d'esceptic i el meu cartell de burgès comunista. Em vaig recrear en silenci amb la cara d'ensurt del consiliari i el rubor dels meus antics companys de Congregació.

Vaig anar a la conferència trepitjant fort, amb gest de bandoler, amb una inefable puerilitat, els ulls clucs i els llavis amb ganyota travessada.

Ja em va fer pujar la mosca al nas el fet de no veure a l'escenari cap més capellà que el consiliari. Quan vaig entrar ja feia la presentació.

—Qui és el capellà que parla? —vaig preguntar al veí de seient.

—Quin capellà?

—Aquest doctor Tarrés

—No és cap capellà.

—Ah! No? Doncs de què li ve el "doctor"?

—Es metge.
Em vaig quedar glaçat. Em fallava la primera part del meu programa.

Lleugerament encorbat, amb uns ulls que un punt de tristesa alegre velava el reflex de les ulleres, va asseure's a la tauleta el doctor Tarrés.

Ignoro, avui, el que va dir. Només recordo la seva veu, que la dolcesa inflexionava amb matisos que mai —i sóc home d'èpoques electorals— no he sentit en cap altre orador. Es més sempre que vaig sentir el doctor Tarrés no el vaig associar mai a la imatge de l'orador. La seva oratòria era d'una mena especial, era com si la veu li sortís de l'ànima, era com si no parlés ell. Donava la sensació d'un llarg altaveu encorbat que recollís sons d'una profunditat inimaginable que es convertien en paraules d'una perfecta senzillesa clarament assimilables, però amb llunyanes cadències fora de tota creació humana.

M'és impossible de recordar, avui, el que va dir. Només recordo que la sensació que vaig tenir és que per boca d'aquell metge jove havia sentit parlar Déu. Així, tan simplement com ho dic. Un Déu proper, un Déu jove com jo. Es la primera vegada que vaig apreciar en la paraula "Crist" veus d'heroisme i d'humanitat. Ara ja pot dir-se que l'amistat que vaig tenir després amb el doctor Tarrés sempre va estar impregnada de les sensacions d'aquest primer contacte, d'aquest sentit sobrenatural. Ell potser no ho va saber i jo tampoc no m'ho havia sabut explicar abans. Ha calgut la seva mort perquè ho vegi clar. No fou ni l'edat, ni la cultura, després l'estat sacerdotal el que em feia parlar amb el doctor Tarrés amb reverència. Fou el record d'aquella conferència, la sobrenaturalitat de la qual, per a mi, fou no res menys que la meua reconversió.

Després vaig ser el militant fejecista que va trobar el més generós dels ideals en la inquietud. No vaig perdre la meua manera de ser, però vaig trobar nord i fita, principi i fi de totes les coses.

En els camps de la Manxa, àrids i extensos, va morir el metge que amb la salvació del cos em va donar la inquietud perquè un altre metge, que morí quinze dies abans del mateix mal i amb el mateix dolor —tots dos tenien aproximadament la mateixa edat—, l'encarilés cap a una tasca noble.

Ha estat molt transcendent per a mi aquesta coincidència.

Manuel Ibáñez Escofet
de l'antic secretariat general
de FJC de C

Recordant el Dr. Pere Tarrés

Ai, nuviances de la Caritat!
Mossèn Tarrés, sortós, ha estat en nuvi.
Impregna la ciutat un dolç efluvi
amb el goig de l'amor alliberat.

Perquè fugí, les roses s'han badat,
i ja som tots en l'eternal connubi.
¿Haurà eixugat les aigües del diluvi
l'olor tan fina de la santedat?

Ja no us oblidarem, doctor Tarrés.
En el tombant de placés i carrers
veurem, lleument corbada, una ombra pura.

I ens omplirà de llum pel paradís
l'espasa de dos talls d'aquell somriure
que tenia el dolor com a mesura.

M. Bertan i Oriola

Curs de la vida del Dr. Pere Tarrés

Núria: 1947. El Dr. Tarrés, després d'estar greument malalt.

- Nasqué a Manresa el 30 de maig del 1905.
- A Monistrol de Calders: Vot de Catedat: Nit de Nadal. 21 anys.
- Llicenciat en Medicina i Cirurgia: Premi Extraordinari, 1928.
- Auxiliar Dr. Esquerdo: Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.
- Doctor en Medicina, Facultat de Barcelona: Màximes qualificacions als 29 anys.
- Vice-president del Consell de la F.J.C. de Catalunya.
- Està en la presidència del "1er Congrés General" a l'Olimpia: 4.000 joves, abril 1934.
- 1936: Esclata la Guerra quan ella era a Montserrat fent Exercicis.
- 1938: Movilitzat: "Ejército Rojo". Capità Sanitari. Fitxa dolenta:

Batalló de càstic. Front del Pirineu. Altura, Seu d'Urgell. L'exemplar entrega als ferits i malalts, guanya la confiança del Comissari. (Quan, més tard, demanarà el sacerdot, declarà: "Nunca disparé arma alguna".

—L'Administrador Apostòlic Mos. Díaz Gómara disol la F.J.C. de C. (14.000 joves cristians, més d'un centenar immolats per llur Fe).

—Ingressa al Seminari als 34 anys. Ordenat Sacerdot: 30-V-1942.

—Vicari de Sant Esteve Sesrovires, 15 mesos.

—A Salamanca. Llicenciat en Teologia. 1944.

—Consiliari de l'A.C.F. de Sarrià, pel mateix any.

—Director del Secretariat Diocesà de Beneficència: 1946.

—Consiliari dels "Antics Escolans de Montserrat": 1946.

—Director de la "Visitació de N.ª S.ª": 1947.

—Fundació del "Preventori Antituberculós per a Nens" de Rubí: 1948.

—Funda, amb el Dr. G. Manresa, la Clínica de la Mercè: 1949.

—Director Espiritual de l'Hospital de la Magdalena: el mateix any.

—Ingressa, malalt, a la Mercè 30-V-1950: Aniversari del seu naixement.

—31 agost 1950. Santa Mort, al toc de l'Ave Maria (17.40): Dr. Modrego: (Homilia del Funeral) "Yo quisiera que todos mis sacerdotes fueran como él".

—Trasllat del Cos a la Església Parroquial de Sarrià. 6 nov. 1975.

El meu doctor Tarrés

Deixeu-me aportar el meu òbol. El doctor Tarrés, com a metge, m'havia salvat dues vegades. La primera, als divuit anys, en allunyar-me i desfer-me del meu complex de malalt. La segona, durant la guerra, quan féu dominar el seu parer sobre el de quatre metges. No sé per què, vàreig reclamar la seva presència. Creia en ell. Passada la gravíssima situació, en acomiadar-se, va dir-me: "Oriol, l'has passat molt estreta. Déu et vol aquí per alguna cosa...". Fa més de quaranta anys que recordo aquella frase.

L'última vegada que vàreig veure'l va ser, difunt, per ajudar el meu pare a fer la seva mascareta... Servirà potser perquè els escultors de demà sàpiguen com era el seu rostre.

Oriol Camps

Recordant el doctor Tarrés

Sembla que era ahir i el dia 31 d'agost d'enguany farà trenta anys que va morir en la bona olor del Crist el doctor Pere Tarrés. En les pàgines de la nostra revista, col·laboradors i cartejants al director han parlat més d'un cop de qui fou un gran apòstol de la joventut.

Era metge, professió que exercí amb abnegació i caritat des de l'edat de vint-i-tres anys fins al 30 de maig del 1942, que fou ordenat sacerdot. Llavors en tenia trenta-set. Havia nascut el 29 de maig del 1905.

Creiem que en aquesta efemèride val la pena de recordar, per a exemplaritat de tothom, la memòria del doctor Tarrés i comentar alguns retalls de la seva vida.

Apòstol incansable

De molt infant vaig tenir la sort de conèixer el doctor Tarrés. Fou l'any 1935, en un poblet de l'Alt Llobregat, amb motiu d'un acte de propaganda de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Era el gran moviment cristià i català que pocs anys abans de la guerra civil havia impulsat amb foc de l'Esperit Sant el doctor Albert Bonet, sacerdot que també caldrà parlar-ne algun dia per tal que sigui conegut per la joventut d'avui. El doctor Tarrés, catòlic practicant i actiu, s'incorporà ben tost al feccisme i n'era vice-president.

En aquell acte de propaganda se'm va encarregar un breu parlament en representació dels infants del grup. El discurs, me'l van fer calcar d'una editorial que el doctor Tarrés havia escrit en el primer número del portaveu avantguardista "Avant". Era la revista que dirigia el qui després fou el nostre mestre de periodisme Esteve Busquets i Molas, col·laborador que tots coneixeu i llegiu, amb il·lusió, cada setmana.

Recordo que el doctor Tarrés era un jove escardalenc i que vestia americana encreuada. Mai més no podrà esborrar-se'm el seu somriure ni l'aurèola de pietat que es respirava entorn d'ell.

Anys després, el 1949, seguint a ulls clucs Guillem Rovirosa —l'apòstol comunitarista cristià avui també traspasat, ànima i profeta de l'HOAC—, vaig tornar a veure el doctor Tarrés. Fou en uns cursets en què parlava de Déu i de la fe als obrers amb un misticisme i una força espiritual meravellosa. Al cap d'un any, aquell fidel fill de l'Església obria els ulls al Pare després d'una punyent malaltia. Era el 30 d'agost del 1950.

Tres queixes del doctor Tarrés

Quan el 19 de juliol del 1936 va esbotzar per tot Catalunya la revolució que va capgirar la vida social i política de la nostra pàtria, el doctor Tarrés, com tots els fidels seguidors de l'Església catòlica, fou perseguit a mort i es va veure obligat a viure amagat una colla de mesos a casa d'uns amics de la família.

En llegir, avui, fragments del diari íntim i secret que va escriure en aquells anys, sorprèn i edifica constatar la santa fam d'Eucaristia que va passar a causa de la clandestinitat rigorosa que vivien els sacerdots que pogueren salvar llurs vides. Es una constant en el seu diari la fretura per rebre el Pa de Vida, més escàs encara, en aquells anys de guerra, que el pa de taula.

Mai per mai no llegireu en el seu diari un mot de venjança ni d'odi. Ben a l'inrevés. Només uns fets

que explico a continuació li apujaren el to de veu amb santa indignació.

Una de les causes fou unes blasfèmies abominables contra la Verge Maria que va llegir en un periòdic de l'època. I el seu sant enuig transformà en una lletania de lloances a la seva estimada Mare del Cel. Una altra queixa que transcrivim fou amb motiu d'uns comentaris que publicà la premsa d'aquí i de fora i que havia fet el senyor Aguirre, llavors president d'Euskadi, elogiant Montserrat que va visitar durant l'època de la guerra. "Hipòcrita —comenta el doctor Tarrés—. No s'ha fixat que el convent era buit? No s'ha preguntat on paraven els monjos? No sabia que la majoria eren exiliats a l'estranger? No ha vist per terra la sang d'una trentena de màrtirs, fills de sant Benet, que acusen de falses les declaracions del senyor Aguirre al món polític?"

També és molt significativa i allionadora una tercera lamentació que recollim, i que no és altra que una filípica contra el qui fou president Companys, pel seu concubinatge amb els polítics i els partits que havien fet de Catalunya un martirologi i que havien provocat la divisió dels catalans i la ruïna de la pàtria.

Metge de guerra i apòstol de soldats

El doctor Tarrés, per sobre de totes les qualitats humanes que posseïa, cal destacar que era un home de bona fe i d'una candidesa cristiana admirable. Vegeu-ne un exemple:

La guerra obligava el govern de la República a reclutar cada dia més soldats per a suplir les baixes en els fronts pels morts, ferits, presoners i desertors. I no es cansava de decretar nous recrutaments. Quan van demanar la lleva del doctor Tarrés, ell pel fet de ser metge, fou cridat a incorporar-se a la comandància de Sanitat.

El doctor Tarrés va tenir els seus dubtes. No feia vida pública. Vivia amagat. El buscaven pel sol delictes d'haver estat dirigent de la primera organització de les joventuts cristianes de Catalunya. Bona part de metges com ell no es presentaren i els declararen desertors. Molts dels seus companys havien passat la frontera clandestinament. Moralment no podia col·laborar en una lluita armada al costat dels qui havien esfondrat el catolicisme català fins a l'extrem que tots els noms de sants i de la Verge de tots els pobles, carrers i places de Catalunya havien estat substituïts oficialment.

Però el doctor Tarrés, com sempre, no pensà en ell, sinó en els altres. I va sentir una evangèlica compassió dels pobres soldats que no podien desertar —o que no volien fer-ho—, o que, simplement, no s'amagaven perquè tenien por de represàlies a llurs famílies.

Va pensar que molts d'aquells soldats serien ferits al front. O que es posarien malalts. I que calia que algú es prestés a guarir-los. Que en aquell exèrcit faltaven molts metges. I per afegida sabia que els serveis que prestaria com a metge, fets amb tot l'amor i tendresa, li permetrien de fer una lloable tasca d'apostolat en el cor d'aquella pobra i dissortada joventut.

Fins podria parlar-los de Déu, a cau d'orella, baix baixet, que no ho sentissin els comissaris polítics de les unitats de guerra que —tot i que algun d'ells admirava el comportament del doctor Tarrés— el tingueren vigilat i controlat a punta de pistola fins al moment de la desbandada.

Francesc d'A Picas

Sacra follia

Després de llegir uns escrits del Dr. Pere Tarrés

*Sacra follia de la santedat!
Sacra follia de la vida pura!
desig constant d'amor, de cel, d'altura!
Desig sense fi de Creu, d'apostolat!*

*Feliç qui sent que és Déu que l'ha cridat!
i de seguir sa veu res no el detura!
Sortosa la petita creatura
que a Déu, son Creador, s'ha abandonat!*

*Audàcia de viure com un liri
fins al dolor suprem, fins al martiri,
del món d'engany en l'absolut refús!*

*Beat qui cada nit i cada dia
troba consols dolcíssims de Maria
com els trobà, fins a la mort, Jesús!*

J. Llongueras

En les bones llibreries d'arreu dels Països Catalans, adquiriu:

"Pere Tarrés - Testimoni d'una època"
per Romuald Díaz i Carbonell, O.S.B.
(Ed. gairebé exhaurida: s'espera nova edició)

"Pere Tarrés - Diari de Guerra"
(Del mateix autor - Publicacions
Ab.Montserrat)

"El Dr. Tarrés, metge, feccista i sacerdot"
per Jordi Pijoan, claretà.
(Ed. quasi exhaurida: s'espera nova edició)

"Un gran catalán - Dr. P. Tarrés y Claret,
Médico y Sacerdote"
per Mª Angels Papiol i Mora
També ed. catalana - Editorial "Claret"

Subscriuiu-vos a:

"Radar Social"
Organ de la F.C.C.
(Dis.: Canuda, 26-B2)

"AMAOS" Obra de la Visitació de N^a S^a.
Passeig de Sant Joan, 2 B-10

"Església Jove"
Secretariat de Joves Cristians
de Menorca (Bisbat)

"Catalunya Cristina"
El nostre Setmanari:
València, 244-1° Barcelona-7

Estampa recordatori Dr. Tarrés
En trobareu sempre sobre el seu sepulcre
en l'església parroquial de Sarrià.

RECORDEU

dia 6 de novembre de 1980

5è aniversari del trasllat del cos del Dr. Pere Tarrés a l'església de Sarrià.

Com cada any, a un quart de nou del vespre, se celebrarà una Missa a la dita església parroquial.

Aquest any presidirà la concelebració el Dr. Ramon Malla, bisbe de Lleida.

Les seves activitats són obertes a tothom

Les religioses de Maria Reparadora: 100 anys al servei de la societat catalana

El 22 d'agost es complí el centenari de l'arribada a Barcelona de les Religioses de Maria Reparadora. Unes religioses que d'aleshores ençà han seguit un camí d'austeritat, pobresa i servei, amb un fet remarcable: l'adoració al Santíssim.

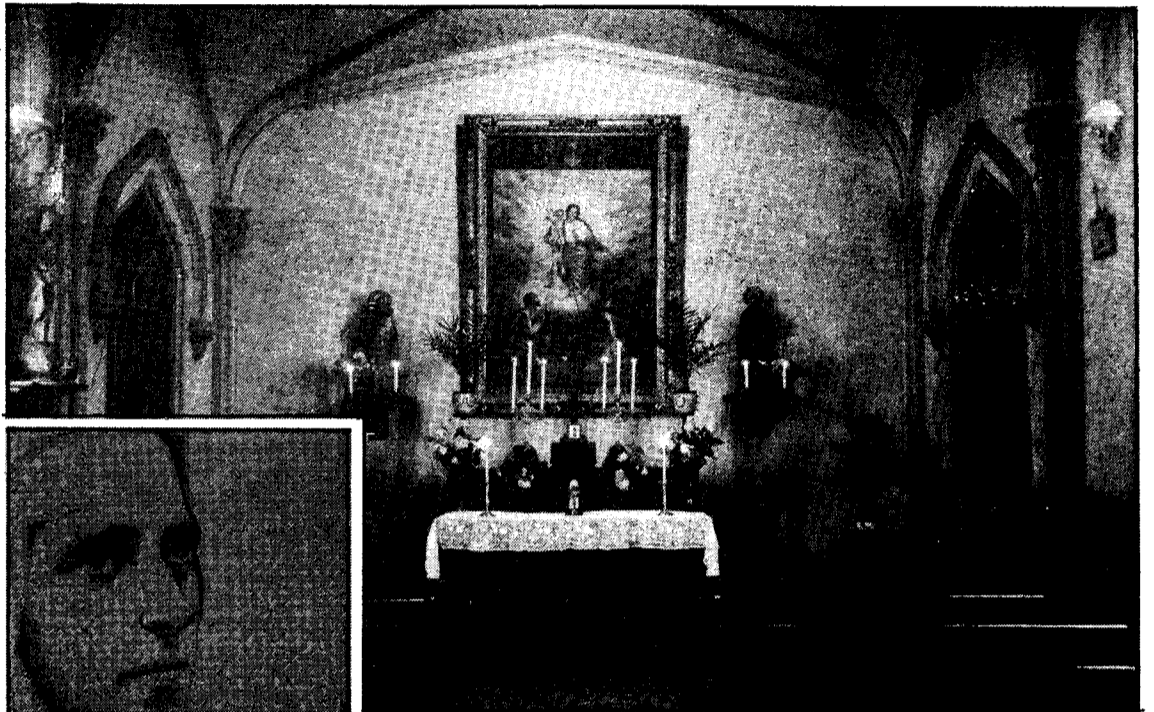
Avui aquest orde té tres cases a Barcelona on viuen unes 55 religioses. El centre de noviciat és a Espinar (Segovia) i en tot el territori espanyol tenen un total de 52 cases.

A Barcelona és digne d'esmentar la seva tasca evangèlica que actualment s'ha diversificat degut a les necessitats de viure en una societat diferent, exigent, potser difícil. Elles tenen cura d'una guarderia infantil, d'una residència per a vells i una altra per a universitàries on hi han unes 60 noies, etc. Les seves cases no són un privilegi per uns quants, sinó que estan obertes de bat a tothom. Grups de matrimonis, de sacerdots, de joves, es troben en la seva casa d'espiritualitat i en algunes parròquies han format centres de catequesi per seguir aquesta tasca apostòlica.

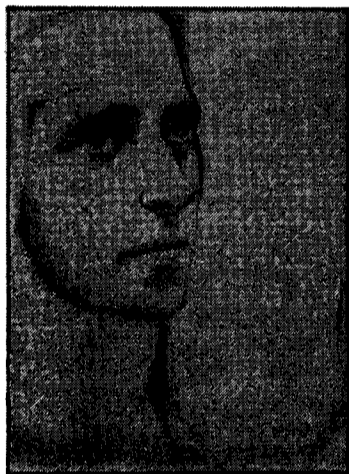
Celebració eucarística

Les religioses de la congregació de Maria Reparadora va celebrar el centenari del seu servei al bisbat de Barcelona. El 22 d'agost del 1880 van celebrar l'eucaristia per primera vegada en una capelleta del carrer Comtal, 33. Així començaren, de manera senzilla, a prestar els diversos serveis eclesials que els són propis.

Per tal de commemorar aquest centenari hi hagué missa en llur residència actual: al carrer de l'Emancipació, 33. La celebració començà a dos quarts de nou del matí. Un altre acte litúrgic va cloure aquest dia centenari. Fou la celebració de vespres i cants de "Te Deum" a l'església de Maria Reparadora (Girona, 32), que començà a un quart de set de la tarda.

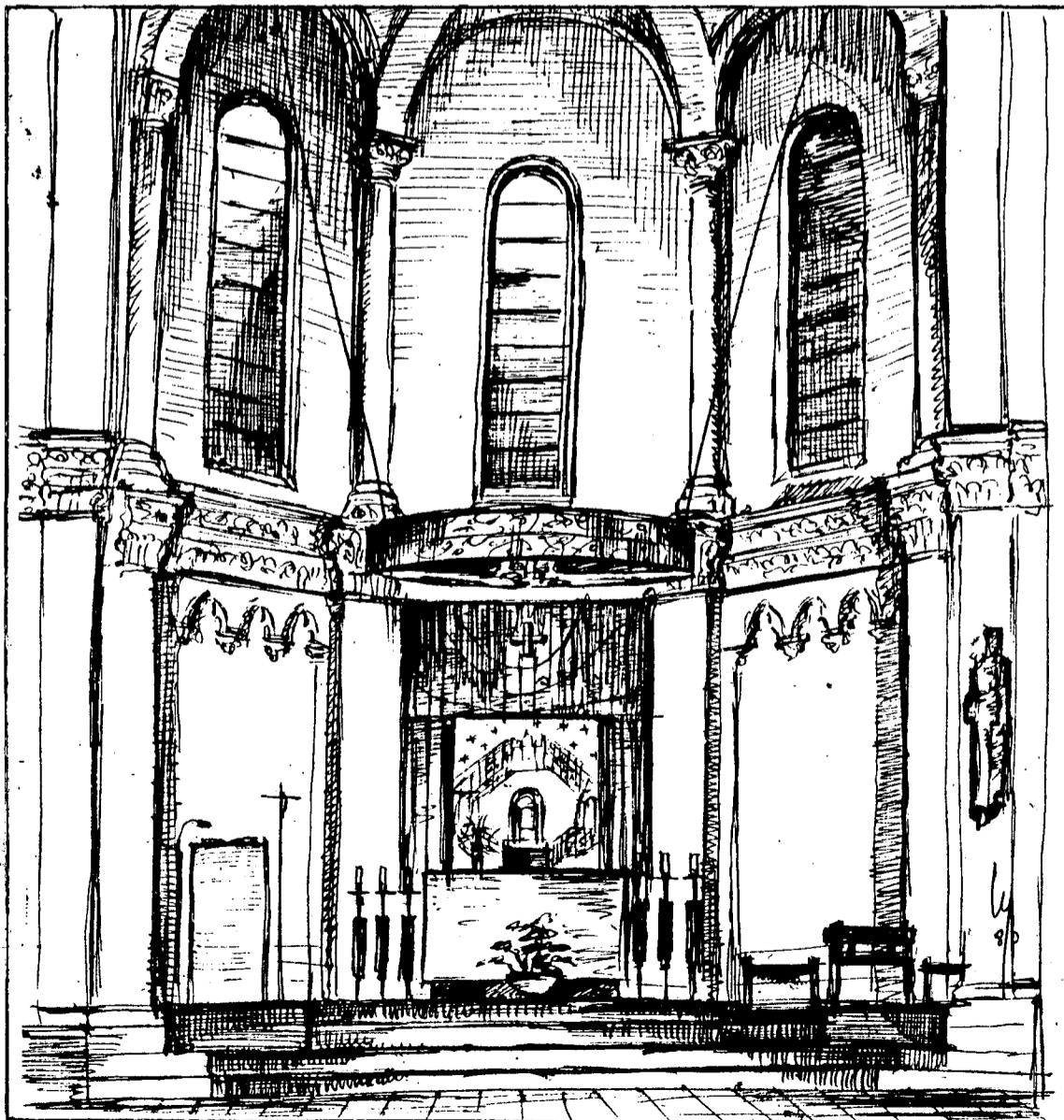

Aquest és el primer oratori que les germanes de Maria Reparadora tingueren a Barcelona.

M. Maria de Jesús d'Oultremont, fundadora de la Congregació.

M. V.

Una visió artística de l'església que al carrer de Casp, número 49 de Barcelona, tenen les germanes de Maria Reparadora.

La reparació, o la fe en la redempció universal de Jesucrist

Era un dia calorós durant l'estiu del 1880. Fa exactament un segle que en un piset pobre del carrer Comtal, 33, el dia 22 d'agost celebren la seva primera eucaristia en la festa del Cor de Maria les primeres "Reparadores", que amb el cor ple d'il·lusió han arribat a Barcelona.

Són senzilles, plenes de vida, obertes a l'Esperit: d'aquesta manera van arribar ràpidament a obtenir la integració amb els barcelonins.

Ben aviat, de la caseta entranyable en la seva pobresa, i unida per la presència de Jesús, fan el seu niu esforçat i ardides joves catalanes vénen a sumar-se i a participar dels principis profunds que sostenen la vida reparadora, com també de les experiències religioses que viuen.

Véuen a participar de la Fe en la Redempció Universal de Jesucrist: la Reparació. Desitgen un Amor capaç de conèixer i de sentir el gust que aquesta Redempció sempre és directa i viva en la pregària eucarística, Amor que entra en la dinàmica salvadora del mateix Jesucrist. Descoberta la missió única de Maria en aquesta Redempció, endinsades en el seu Cor, volen ser en l'Església un reflex po-

bre, però si més no real de la seva Vida.

El trasllat a la casa actual de Casp, 49, en 1887, l'obertura d'Emancipació, 33, el 8 de desembre de 1904 i de Sant Martí de Provençals, l'11 de novembre del 1970, han donat lloc a que la vida de la Congregació es desenrotllés amb un culte i un apostolat força semblants, donant sempre preferència a la catequesi d'adults i infants, i als Exercicis Espirituals.

Els horitzons i la nova evangelització que el Concili Vaticà II obre davant d'un món que és esguardat com un immens camp de missió, la Congregació s'ha obert a formes noves d'apostolat i de vida, fidel al seu carisma de "Reparació avui".

A la crida dels bisbes s'han integrat en parròquies, en cases diocesanes d'espiritualitat, centres d'ecumenisme i han format comunitats integrades en barriades obreres.

Us convidem a participar en la nostra joia per aquests anys, cent anys llargs, dedicats al servei de l'Església de Barcelona, on hem intentat compartir el Pa de la Paraula i la Taula de l'Eucaristia. Gràcies a Déu. Gràcies a vosaltres.

Ramona Goenaga

Documents

La violència és antisocial.

"Són els seus mateixos mètodes a permetre-li d'organitzar-se en grups de còmplices on la criminalitat està en funcions de ciment de cohesió i escut de protecció; a pal·liar la manca de consciència acut un sentit d'honor, que en realitat fa deshonrar; és una de les deformacions del veritable sentit social, avui dia. Amb el recurs al secret i amenaçant amb venjances desprietades, encobreix certes formes associades d'egoisme col·lectiu, desconfiant de la legalitat normal i sempre hàbil per a eludir-ne l'observança; la força mateixa de les coses la porta a tramar empreses criminals, que fàcilment degeneren en terrorisme desprietat. Tal és l'epíleg del mal camí emprès, de lamentables repercussions. La violència porta a la revolució i la revolució a la pèrdua de la llibertat. L'eix social entorn del qual desenrotlla la violència el seu propi desenvolupament és equívoct: reacció explosiva de força, en un primer moment, no sempre privada d'impuls lògic, acaba el cicle contra ella mateixa i els motius que n'han provocada la intervenció. Potser sí que és el cas de recordar la frase de Crist contra el recurs impulsiu a l'ús de l'espasa venjativa: "Qui posa la mà a l'espasa, de l'espasa morirà". (L'Osser. Rom. 21-XIII-77).

El Papa a la UNESCO

Me'n sento feliç, d'aquest encontre, perquè la veritable cultura que la UNESCO té la finalitat de promoure a nivell mundial, adquireix una importància de primer pla en ordre al desenvolupament i defensa de la dignitat de l'home, el qual no és subjecte d'instrucció únicament -camp on el treball a fer és veritablement notable- perquè més que altra cosa, l'home està cridat a portar a maduresa perfecta tota la potencialitat del seu coneixement espiritual. Es la resposta seva als designis de Déu sobre el món i la història, en el quadre d'aquell progrés pacífic i solidari que tots voldríem. (Declaració de Joan Pau II a les personalitats que acudiren a l'aeròdrom de Fiumicino a acomiadar-lo en emprendre viatge a França. L'Osserv. Rom. 31-V-80)

L'Església en el món

"L'Església, en els seus bisbes, en els seus sacerdots i en el seu laicat generós, ha de saber veure les possibilitats concretes que tingui de fer bé a la comunitat i, conscient de la pròpia força, saber trobar sempre nous camps de llançament per tal de respondre al manament de Crist: "vosaltres sou la sal de la terra; vosaltres sou la llum del món". En la seva història milenària l'Església mai no ha estat curta d'idees ni de giny a propòsit per engegar obres exigides pels temps, recorrent a l'immens potencial propi d'energies consagrades a Déu i a les ànimes. Ella, de sempre, ha estat una "gran donadora de sang" i ha proveït sempre al recanvi d'energies i d'iniciatives en un món, que sempre ha estat esperant, urgentment i en tots els camps, la seva presència...

Ni davant dels fidels ni davant de tota la societat, l'Església no pot dispensar-se de manifestar, quan és necessari, el seu pensament sobre problemes de naturalesa ètica que tenen incidència sobre el sentit de la vida personal o comunitària" (L'Osserv. Rom. del 31-V-80)

V.N.

"Comprenc el problema, però no el justifico"

Joan Pau II analitza el fenomen de la droga

"M'afegeixo a les preocupacions expressades per l'Associació de Metges Catòlics Italians sobre la proposta de llei que fa referència a la liberalització de la droga erròniament anomenada lleugera i la facultat que les clíniques subministrin heroïna, tal com demostra la dolorosa experiència d'algunes nacions. Una legislació més permissiva en aquest camp no serveix ni per a prevenir ni per a redimir" Aquestes paraules va dir el papa Joan Pau II durant l'homilia de la missa celebrada a les 8 del matí als jardins de la residència pontificia de Castel Gandolfo. S'adreçava als joves del Centre Italià de Solidaritat, fundat per don Mario Picchi per a la recuperació dels joves drogaddictes.

El papa es pronuncia així contra el projecte de liberalitzar les drogues lleugeres, com la marihuana i l'hatxís. El projecte ha estat presentat a Itàlia pel ministre de Sanitat i ha aixecat una gran polseguera pública.

La missa fou concelebrada pel papa i uns quants superiors generals de congregacions religioses, entre els quals hi havia el pare Arrupé, superior general dels jesuïtes. Després de la mis-

sa, el papa va saludar afectuosament tots els concelebrants i es va entretenir conversant amb els joves de diferents països adherits al Centre de Solidaritat. No hi hagué cap conversa especial entre el sant pare i el superior general dels jesuïtes sobre els darrers fets arran de la presentació de dimissió per part del pare Arrupe.

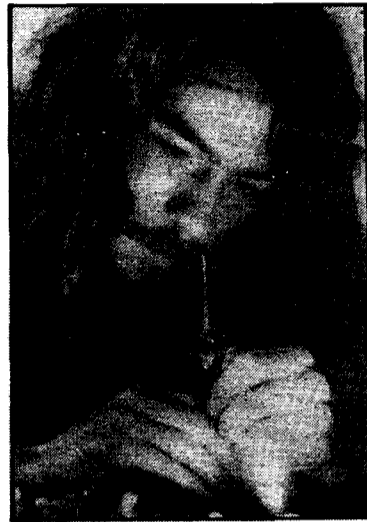
El sant pare també va dir en l'homilia que l'hora de recuperació i prevenció de les conseqüències terribles de la droga és ara no sols benemèrita, sinó necessària. Diuen els psicòlegs i sociòlegs que la primera causa que empeny els joves i els adults a l'experiència de la droga és la manca de conviccions i motivacions de vida, el buit de valors, la manca de sentit de la vida humana —que així no val la pena de viure—, el sentiment tràgic de ser vianants desolats i desconeguts en un univers absurd.

Recordà el papa la narració que la pensadora francesa Raisa Maritain va fer de les seves angoixes juvenils. Per ella, aquesta angoixa metafísica existencial ofega el desig de viure i

arriba a ser una desesperació que empeny al suïcidi. "Aquestes paraules fan pensar —va dir el papa— que els homes tenen necessitat de la veritat, i vosaltres sabeu que la veritat és Jesucrist. Es la veritat que salva els nostres joves, la veritat sencera."

El sant pare continuà dient que un altre motiu que —segons els experts— empeny a la recerca dels "paradisos artificials" en els diversos tipus de droga és l'estructura social insatisfactòria. "Aquest és un argument molt important —va fer notar el papa—, però difícil i complicat".

Afegí que assistim a la difusió d'una "moral laica" per tots els Estats. Es una moral que prescindeix gairebé totalment de la moral objectiva, anomenada natural, i de la moral revelada a l'Evangeli. "No volem fer un procés a la societat, però hem de constatar que tanta carència en l'estructura de la societat com ve a ser l'atur juntament amb la manca d'habitatge, la injustícia social, l'arribisme polític, la inestabilitat internacional, la poca preparació al matrimoni, la legalització de l'avortament i del divorci, causen fatalment un

sentit opressiu de desconfiança".

Una altra causa del fenomen de la droga és també el sentiment de soledat i d'incomunicació que pesa tant sobre la societat moderna, sorollosa i alienada, i sobre la família mateixa. "Aquests fets, dolorosament certs, juntament amb l'absència de la intimitat amb Déu, fa que congrengui -no que justifiqui- la fugida amb la droga per tal d'oblidar, per a evadir-se de situacions insuportables i opressores".

El Vaticà, dia a dia

Esperances que els salesians no siguin expulsats de l'Iran

Un portaveu de la congregació salesiana a Roma ha comunicat que hi ha esperances que es resolgui el problema de la possible expulsió dels salesians que hi ha a l'Iran. Vint-i-quatre hores abans es creia que l'expulsió era inevitable. Segons el portaveu de la congregació religiosa, pare Segnera, sembla que l'enviat personal del papa a Teheran, monsenyor Hilarion Capucci, ha aconseguit del nou primer ministre Mohamed Ali Rayai —conegut per la seva intransigència— la promesa formal que no seran expulsats els salesians que hi ha a l'Iran. El recent nomenament del primer ministre havia fer témer l'expulsió dels religiosos.

Els salesians que hi ha a l'Iran són vint-i-un. Onze d'ells es dediquen a l'ensenyament i foren acusats de ser espies d'Israel pels extremistes islàmics.

La casa romana de la congregació salesiana havia anunciat que tot semblava indicar que els religiosos estrangers —entre ells els salesians— haurien de marxar de l'Iran en menys d'un mes de temps. Aquesta impressió sorgí després d'una conversa telefònica amb el capellà don Picchioni, que és a Teheran. A Roma fou interpretada com la consolidació de la línia defensada pel nou primer ministre Alí Rayai. El portaveu dels salesians va dir que l'objectiu final d'aquesta operació serà el control de totes les escoles catòliques per part del govern de Teheran.

Anteriorment Banisadr havia rebut monsenyor Capucci, portador d'una carta del papa Joan Pau II en favor de les escoles i el clergat catòlic a l'Iran. En l'entrevista, que va durar mitja hora, hi hagué Hannibal Brugni, nunci apostòlic a Teheran. Tots dos negaren les acusacions d'espionatge contra l'escola Andicheh —catòlica— que havia estat tancada a mitjan juliol.

El president Abolhassan Banisadr va dir durant l'entrevista que les minories cristianes a l'Iran "tenen dret a les seves escoles i a educar els infants de la manera que vulguin". La bona marxa d'aquestes converses va semblar, després, que s'havia trencat amb la intervenció del nou primer ministre.

Monsenyor Capucci assistí a Teheran al Congrés per a l'alliberament de Jerusalem. També hi participaven representants d'uns quinze països islàmics en un cèntric hotel de Teheran.

Carta apostòlica sobre sant Benet

Joan Pau II ha tramès una carta apostòlica a l'abat primat i a tots els abats generals benedictins. Amb ocasió del quinzenari del neixement de sant Benet, el papa hi fa notar l'actualitat del misatge espiritual i social del sant.

La carta apostòlica, de vint-i-dues pàgines en llatí, profunditza particularment en tres aspectes de la vida benedictina: l'oració, el treball i l'exercici de l'autoritat. Després de descriure l'experiència benedictina com una apassionada recerca de Déu —que pressuposa la humilitat i s'eixampla en l'amor fratern—, el sant pare dissenya la figura del monjo tal com la veia sant Benet, com un germà universal, evangelitzador, herald de la pau i de l'amor.

Es compara l'afinitat de la crisi dels temps del sant amb els temps actuals, en aquesta carta. El papa hi reafirma la centralitat del Crist com a punt absolut de referència i subratlla l'extraordinària fidelitat a Déu i a l'home que constitueix el misatge benedictí. Hi exposa la necessitat de l'oració alimentada per la paraula de Déu i la urgència de fer assossec a l'ànim, fins i tot enmig del soroll de la ciutat alienant. S'hi refereix al sentit cristià del treball, tan exaltat per la regla

benedictina en tota la seva capacitat redemptora i creadora. Pel papa, la pèrdua d'aquest sentit cristià del treball i de la seva dignitat és una causa i efecte del neopaganisme dels nostres dies.

Quan a l'exercici de l'autoritat, el papa afirma que en l'esperit benedictí no està concebuda com un domini despòtic, sinó com a resultat d'un diàleg fratern que privilegia l'amor i que té per fita abastar la llibertat interior i la maduresa personal.

El papa recorda finalment que sant Benet fou proclamat per Pau VI patró d'Europa. I desitja que, per la seva intercessió, els pobles d'aquest continent i dels altres siguin alliberats de les calamitats que les mortals i terribles armes avui fan possibles.

Reunió internacional sobre gitanos i nòmades

A mitjan setembre que ve es faran a Roma sengles reunions internacionals sobre gitanos i nòmades, i una altra sobre els treballadors del món del circ. Se celebraran a la moderna aula del sínode de bisbes amb participació de cardenals i bisbes de diferents països. La primera reunió, sobre "Pastoral dels nòmades" i sobre la preocupació de l'Església "al servei de la família nòmada", tindrà com a ponents principals l'arquebisbe de París, cardenal Marty, l'arquebisbe d'Alger, cardenal Duval, els cardenals italians Rossi i Baggio i l'arquebisbe Emmanuelle Clarizio, president de la comissió vaticana que s'ocupa de l'emigració i el turisme.

Els dies 15 i 16 de setembre se celebraran al mateix lloc la quarta reunió internacional de pastoral per a treballadors de les fires i circs. Aquest darrer congrés s'obrirà amb la intervenció del cardenal arquebisbe de Torí, Anastasio Ballesteros, president de l'episcopat italià.

Calendari

Diumenge, 31 d'agost. XXII del temps ordinari. Sant Ramon Nonat, cfr.; Domènec del Val, nen mr., i Aristides, cfr.

El sol surt a les 5.16 i es pon a les 6.26 (hora solar).

Festa major a Aitona i Sant Ramon.

Dilluns, 1 de setembre. Sant Gil, ab.; Llop, b.; Lleir, b. i santa Anna, prof.

Festa major a Casserres, Centelles, Dosrius, el Figueró.

Fira a Argentona i la Bisbal.

Dimarts, 2 de setembre. Sant Antolí, mr.; santa Raquel, matr., i Ingrid, dom.

Festa major a Berga, l'Escala, Rosselló, Sant Antolí i Vilanova.

Dimecres, 3 de setembre. Sant Gregori el Gran, p. dr., o santa Basilissa, vg. mr.

Festa major a Sant Vicenç de Torelló.

Dijous, 4 de setembre. Mare de Déu del Consol. Sant Moisès, santa Rosalia de Palermo i Rosa de Viterbo.

Festa major a Falset, Sant Quirze de Terrassa i Torredembarra.

Divendres, 5 de setembre. Santa Maria d'Eivissa, Sant Llorenç Justinià, b., i santa Obdúlia, vg.

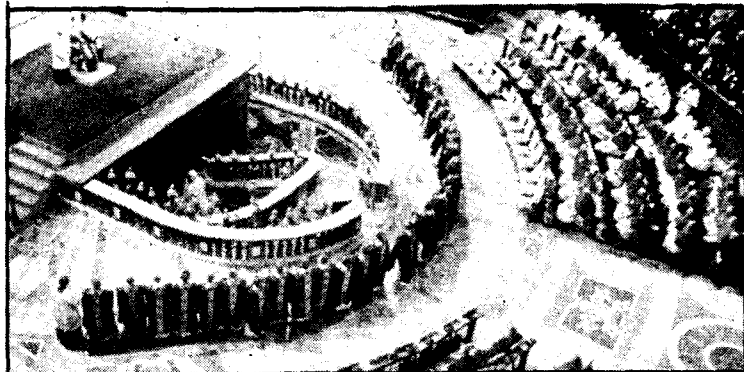
Festa major a Artés, les Borges Blanques, Castellans i Monagal.

Dissabte, 6 de setembre. Mare de Déu de la Cinta. Sant Zacaries, profeta; Petronius, b., i Eleuteri, ab.

Festa major a Castellans i Monagal.

En carta adreçada a tots els bisbes, preveres i fidels

El Papa convida a pregar pel VI sínode dels bisbes

"Pregar per tal (...) d'obtenir la llum i la força de Déu pels pares reunits en assemblea", diu el Papa en la seva carta.

I. Venerables germans i estimats fills: Heus aquí que s'apropa el Sínode dels bisbes que, a partir del 26 de setembre d'enguany, reflexionarà sobre les tasques de la família cristiana en el món contemporani. Es, doncs, un problema de primera importància el que serà estudiat en el sínode. El meu predecessor Pau VI parlà del ministeri de l'Església envers la família (v. encíclica "Humanae vitae", n.º 39); el darrer Concili ecumènic parlà també d'aquest tema, recordant que la família és "el fonament de la societat" ("Gaudium et spes", n.º 52) i que, com a "església domèstica" garanteix l'existència i el desplegament de tota l'Església; certament, en la família "neixen els nous membres de la ciutat dels homes que per la gràcia del baptisme i el do de l'Esperit Sant seran fets fills de Déu per tal que el Poble de Déu es perpetui a través dels segles (Lumen Gentium, n.º II).

Aquesta imatge divina de la família, renovellada i santificada per Jesucrist, és sovint en el nostre temps empobrida, enfosquida i àdhuc profanada (v. "Gaudium et spes", n.º 47). Cal, doncs, reflexionar novament sobre les paraules de Jesucrist "Al començament no fou pas així". Cal que el sínode manifesti que vol dir seguir Jesucrist en la vida conjugal i familiar.

Sí, cal que les famílies d'avui es renovellin. Cal que segueixin el Crist!

El sínode d'enguany és un esdeveniment important per a la vida de l'Església sencera i per la seva missió. Si aquesta missió es desplega per l'evangelització (tema del sínode del 1974) i es concreta en la catequesi (tema del sínode del 1977), aquestes dues tasques vitals de l'Església resten encara estretament unides a la família. La missió de l'Església es gira vers la família amb l'amor que Déu mateix revela en ella pel seu Fill; aquesta missió es realitza també en gran part en la família i per la família. Si hom considera la importància d'aquest problema, cal ajudar amb una sol·licitud particular i una pregària universal el treball del sínode dels bisbes d'enguany.

2. Es per això que, quan dintre de poc el sínode comenci, cal que tota l'Església participi en els seus treballs. Cal que tota l'Església sigui present al sínode, present per la pregària i pel sacrifici; és el que jo demano a tots els fills de l'Església per tal d'obtenir la llum i la força de Déu pels pares reunits en assemblea. La família és una cèl·lula d'on provenen totes les vocacions i els estats de vida dins l'Església.

Jo us invito, doncs, a tots a pregar i a oferir sacrificis pel sínode. Hi convido d'una manera especial els malalts, ja que ells participen més estretament del sacrifici de Crist. M'adreço també als ordes contemplatius als quals el Senyor ha cridat a assumir especialment els problemes de la seva Església.

3. Vull dir cordialment uns mots d'encoratjament a les famílies; cal que les "esglésies domèstiques" de les famílies cristianes siguin, a partir del vinent 26 de setembre, un lloc de pregària fervent pel sínode d'enguany. Que units en l'Esperit amb una sol·licitud i amor particular, pares, fills i filles obtingueu del Senyor la seva benedicció per totes les famílies del món.

4. La jornada de pregària més intensa serà el dia 12 d'octubre. Desitjo que aquell dia es pregui a totes les diòcesis, a totes les parròquies, a totes les esglésies, segons les indicacions de llurs pastors. Que tota l'Església i totes les famílies s'uneixin, aquell dia, en una pregària comuna. I, fins on és possible, invito a Roma per aquell dia als representants de les famílies de tota l'Església, a fi que puguin retrobar-se amb el successor de Pere i amb els pares del Sínode, i manifestar així la presència espiritual de totes les famílies de l'Església unides en la fe i en l'amor.

Jo confio totes les famílies a la Santa Família de Natzaret, i us dono de tot cor, a vosaltres venerables germans i estimats fills, i especialment a cada llar, la meua benedicció apostòlica.

Vaticà, 15 d'agost del 1980
Joan Pau II

L'Església celebra

31 d'agost. Diumenge XXII de durant l'any. Lectures: primera Sir 3,19-21. 30-31; Salm 67; segona He 12,18-19. 22-24.ª; tercera Lc 14, 1.7-14.

1 de setembre. Dilluns de la XII setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Cor 2, 1-5; Salm 118; segona 4, 16-30.

2 de setembre. Dimarts de la XXII setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Cor 2, 10b-16; Salm 144; segona 4, 31-37.

3 de setembre. Dimecres de la XXII setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Cor 3, 1-9; Salm 32; segona Lc 4, 38-44.

4 de setembre. Dijous de la XXII setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Cor 3, 18-23; Salm 23; segona Lc 5, 1-11.

5 de setembre. Divendres de la XXII setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Cor 4,1-5; Salm 36; segona Lc 5, 33-39.

6 de setembre. Dissabte de la XXII setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Cor 4, 6-15; Salm 144; segona Lc 6, 1-5.

La Bíblia a l'abast

Elogi de la humilitat

(Ecli 3:17-18, 28-29 grec)

El nét de Sira adverteix als seus lectors que hi ha una oposició entre la "saviesa" del món i la "saviesa" que ve de Déu. El creient, doncs, no sols ha de saber-ho, sinó que ha de tenir-ho ben present en la vida quotidiana, que ha de prendre com una lluita. **Fill, si vols posar-te al servei del Senyor, prepara la teva ànima per a la prova. Guia bé el teu cor i sigues valent, i no t'esveris a l'hora de la desgràcia** (2:1s.). Així, després que ha fet l'elogi de la saviesa, es disposa a fer un repàs dels deures de l'home pietós a la llum de la veritable saviesa. Comença pels deures envers Déu (2:1-18), continua pels deures envers els pares (3:1-16), i a partir d'aquí —de la visió d'uns fills altius— entra a fer l'elogi de la humilitat.

Fill meu, si ets ric, sigues humil (v 17a). Es tracta de tocar de peus a terra. En això consisteix la humilitat. L'orgullós munta castells en l'aire amb molta facilitat. Per això tot se li desfà com el vent a l'hora de la veritat. No oblidem que el mot humilitat té la seva arrel en el llatí "humus", terra. Hi ha una gran distància entre la terra i el cel. I sols Déu habita el cel. Els homes, tots ens movem arran de terra. Cadascú amb la seva alçària o amb la importància del que és, del seu valer. I no cal exagerar aquesta diferència entre els homes, perquè en realitat és ben poca cosa el que ens separa dels uns dels altres. Per això altres versions

bíbliques tradueixen aquest text així: **Fill meu, duu a terme les teves obres amb dolcesa, o bé: Fill, enllesteix modestament tota la feina que tens.**

L'únic que és realment gran i important és Déu. Tot el que tenim ve d'ell. Som, doncs, com una mena d'administradors dels seus dons: salut, enginy, intel·ligència, voluntat, diners...

No és estrany que, quan la realitat de la vida es mira a la llum de la veritable saviesa, l'escala dels valors humans entri en crisi i en conflicte amb la valoració de Déu. El ric no és el qui té molt i en fa el que vol. El veritablement ric és el qui administra amb honradesa i fidelitat allò que li han confiat. Les riqueses en la Bíblia tenen una dimensió i una exigència social que massa sovint ignorem. Per això tots necessitem la pietat de Déu perquè el poder de Déu ens il·lumini amb la seva glòria. (vv 18 i 20).

Els dos darrers versets de la lectura d'avui pertanyen a un petit bloc que ens parla de l'orgull (vv 26-28). És molt possible que l'autor surti aquí al pas dels mals que l'hel·lenisme podia causar als creients sense gaire cultura. Fàcilment podien perdre's en discussions inútils que els portarien per camins de falsos prestígit i els desviarien de l'autèntica saviesa de la salvació. De fet, surt aquí una qüestió de sempre: les relacions entre fe i ciència. Aquests dos camps diferents de l'activitat humana no s'han

d'anul·lar mútuament, sinó que s'ha de complementar en un ambient de gran respecte. Altrament es pot caure en la negació de la fe -els cas dels descreguts- o en el menyspreu de la ciència -la situació dels ignorants. El creient humil -el veritable creient- no és mai un ignorant. Pot ser poc instruí, i haurà de mirar de posar remei a aquesta deficiència, però mai no serà un orgullós que pretén saber-ho tot i pledejar amb tothom d'allò que no sap, comproment la fe. Els descreguts són comparats als orgullosos (v 28), que confien en la pròpia suficiència i cauen. Per això no tenen remei: **ha arrelat en ells una planta dolenta** Els "savis" -els veritablement creients- en canvi, són assenyats: comprenen els ensenyaments -els proverbis- dels savis i estan sempre disposats a escoltar-los. Per això són humils. Oberts a la veritat.

Valdria la pena que en aquests moments històrics de refer i construir tantes coses a Catalunya, els cristians llegíssim i meditèssim aquest text de cara a donar la nostra resposta de creients i de treballadors humils i honrats als problemes que l'economia, la cultura, la convivència, etc. ens plantegen a tots. El nostre país i el món necessita sentir la veu i veure l'actuació de la "saviesa" dels creients.

Josep M. Aragonès

Excursionisme i cultura-46

Sant Salvador de Cardell

El Baix Cinca és una comarca de pocs municipis —cinc—, però alguns amb gran extensió territorial, com els de Fraga i Mequinensa. Dins aquesta comarca, avui intentarém d'arribar a la capella de Sant Salvador de Cardell; dic intentarém, ja que existeix una bona quantitat de pistes per a arribar-hi que comencen a la carretera de Fraga a Saragossa. Jo vaig seguir-ne una, que és la que us recomanaré, i, volent fer el retorn per unes altres, no sé com va anar que no arribava a trobar la sortida. Així, doncs, serà millor que ens referim al camí d'anada i retorn més segur i sense que calgui témer res.

Sortirem de Fraga en direcció a Saragossa i entre els quilòmetres 423 i 422, a la nostra esquerra, existeix una pista poc abans d'arribar al lloc anomenat "les Ventes del Rei", que, després de cosa d'uns cinc quilòmetres en direcció sud i quasi en línia recta, ens deixarà a Sant Salvador.

La capella, sense culte, té el sostre un xic esbotzat; però, com veieu a la fotografia, té una arquitectura força atractiva i estic convençut que també sabreu apreciar el recorregut, si no hi ha entrebanc, per la gran diferència que s'hi observa amb d'altres indrets que hem anat visitant en aquest seguit de pelegrinatges als nostres monuments religiosos del llarg i ample de les terres de parla catalana.

No cal que us remarqui que trobareu a la capital comarcal, Fraga, un conjunt d'atractius tant culturals com referents a la gastronomia, car posseeix un bon grup d'establiments, alguns de categoria remarkable. A la població podreu visitar l'antiga església parroquial en ruïnes, situada dalt el castell i dedicada a Sant Miquel. Valdrà també la pena de visitar l'actual església parroquial, dedicada a Sant Pere, la porta de la qual té uns capitells d'estil romànic, molt admirats i fotografiats per l'originalitat i les belles figures. Remarquem a l'interior l'acabament gòtic del seu sostre, amb uns nervis de pedra de fina línia que dóna goig de contemplar.

Si no aneu escassos de temps, també us recomanaré una visita a Vila Fortunata, on existeix una església paleocristiana amb un bon conjunt de ruïnes de l'època, que es troba al peu de la carretera que ens portaria a Saidí. Considero aquesta visita un bon complement de la jornada, més que més no trobant-se gaire lluny de la capital comarcal, situada com és dins els seus límits. La meua darrera visita data de l'any 1976.

Municipi: Fraga
Agregat: Cardell
Comarca: Baix Cinca
Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 415): 3.º 53'10" i 41.º 28'58".

Josep M. Gavín

Fent pinya

Bona diada a la Bisbal

Enguany la diada del 16 d'agost a la Bisbal la podem considerar com a bona i, un any més, hi destacà la colla Joves dels Xiquets de Valls que enguany, ara per ara, trepitja molt fort; els vilafraquins feren un bon paper (potser un xic per sota del que s'esperava) i els de l'Arboç no tingueren gens de sort. A la tarda, a Tarragona, hi va haver la presentació de la més novella de les colles: la Jove dels Xiquets de Tarragona; va consistir en una xerrada-col·loqui presidida per en Pere Català i Roça i l'Emili Miró. Sota unes voltes romanes hi havia un nombrosíssim públic, integrat per membres de la colla, ciutadans tarraconins amb el seu batlle, representants de pràcticament totes les colles i els cronistes castellers dels diaris i revistes del país. La presentació pública a la plaça fou feta el dia de Sant Magí. Com a punt final del nostre comentari setmanal hem de dir que el dia 30, a la plaça de la vila de Vilafranca (l'anomenada plaça més castellera) se celebrarà la que és considerada la diada castellera més important de la temporada (concurs de Tarragona a part) —el "dia sùmmum casteller" com diu l'Emili Miró—, amb motiu de la festa major de sant Fèlix; no cal dir que és de presència obligada per a tot bon aficionat i el lloc més adient per a viure el fet casteller.

Pròximes actuacions:

30 d'agost.— A Vilafranca: Joves i Vella dels Xiquets de Valls i Castellers de Vilafranca (Festa Major de Sant Fèlix).

A Sabadell: Castellers de Terrassa.

31 d'agost.— A Vilafranca: Castellers de Sitges i Castellers de Vilafranca.

A Matadepera: Castellers de Terrassa i Minyons de Terrassa.

Actuacions.— Castellers d'Altafulla.—El dia 15 actuaren a Ferran on descarregaren la torre de sis, castells de sis, el pilar de cinc i tres de quatre simultanis. El dia 3 anaren al barri local de la Barceloneta, hi

van descarregar castells de sis i pilars de quatre. Abans, el dia de sant Jaume, feren dues actuacions idèntiques, a Bonastre i a l'estació de servei local; hi descarregaren la torre de sis, castells de sis, el pilar de cinc i alguns de quatre.

Minyons de l'Arboç.— A la Bisbal del Penedès, el dia 15, descarregaren castells nets i pilars de quatre, carregaren el pilar de cinc i intentaren dos cops el tres de set i un cop el dos de sis.

Castellers de Barcelona.— Com és ja tradicional, actuaren a la festa major de Gràcia, el dia 17, descarregant a la plaça de Rius i Taulet el tres de set, la torre de sis, el pilar de cinc, castells de sis i pilars de quatre; en cercavila descarregaren el castell net i alguns pilars de quatre (un d'ells caminant per tot el carrer dels Xiquets de Valls).

Llorenç del Penedès.— Encara que no hi hagi cap colla, a aquesta localitat per la seva festa major de sant Llorenç, hi actua un grup d'aficionats del poble; enguany, el dia 9, descarregaren el tres i el quatre de sis i tres pilars de quatre alhora; intentaren la torre de sis, que van desmuntar amb l'aixecador posat.

Jove dels Xiquets de Tarragona.— El dia 13 anaren a la Galera, on descarregaren el tres i el quatre de sis i cinc pilars de quatre (dos caminant i un al balcó), i intentaren el dos de sis.

Minyons de Terrassa.— Castelldefels fou escenari de la seva actuació el dia 15, on descarregaren la torre de sis, castells de sis (normals i nets), el pilar de cinc, castells nets i pilars de quatre.

Joves dels Xiquets de Valls.— Foren la colla més des-

tacada a la Bisbal, el dia 15, on descarregaren el quatre de vuit, el dos de set, el dos de sis, el pilar de cinc, castells de sis nets i pilars de quatre; van carregar el tres de vuit. El dia 10 anaren a Llorenç del Penedès, on descarregaren el quatre de vuit, el dos de set, el tres de set alçat per baix, el dos de sis, castells de sis nets i dos pilars de cinc (un al balcó).

Vella dels Xiquets de Valls.— La seva darrera actuació fou a Cubelles el dia 16, descarregant el dos de set, el tres i el quatre de set, el dos de sis, cinc pilars de cinc, el tres de sis alçat per baix net i castells de sis nets. El dia abans, a Navarres, descarregaren el tres i el quatre de set, tres dos de sis, sis pilars de cinc, el tres de sis alçat per baix net i castells de sis nets.

Castellers de Vilafranca.— A la Bisbal del Penedès, el dia 15, hi actuaren descarregant la torre de set, el tres de set, dos pilars de cinc (un per sota), castells de sis nets i pilars de quatre; carregaren el quatre de vuit i intentaren el tres de set aixecat per sota. El dia 17 anaren a Capellades on descarregaren dos tres de set, dues torres de sis, dos pilars de cinc per sota, el tres de sis aixecat per sota net, el castell de sis net i pilars de quatre. Abans, el dia 9, anaren al barri local del Molí d'En Rovira, i descarregaren la torre de set, el tres i el quatre de set i dos pilars de cinc simultanis.

Castellers de Vilanova-Colla de Mar.— Anaren a Bellvei del Penedès el dia 15, i hi descarregaren la torre de sis, el pilar de cinc, el quatre de sis net, el tres de sis, alguns pilars de quatre i castells nets.

Jaume Casanova
"Crossa"

La sardana i la dansa

Premis "Joaquim Serra"

El dia 15 s'acaba el termini per a l'admissió d'obres per a optar als premis de composició de sardanes "Joaquim Serra", convocats anyalment per Ràdio Nacional d'Espanya amb la col·laboració de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona.

Recordem com el total de premis a concedir és de sis, repartits en tres qualificacions amb 60.000, 40.000 i 20.000 pessetes, respectivament, pertanyents al primer, segon i tercer premi; i tres accèssits de 10.000 cada un per a aquelles sardanes que quedin seleccionades però no premiades. El total de pessetes concedides és de 150.000, xifra superior a les anteriors assignacions.

Les obres, pel sistema de plica, cal adreçar-les a Ràdio Nacional, passeig de Gràcia, 1, quart pis, Barcelona-7, fent constar al sobre "Premis Joaquim Serra 1980".

Les obres seleccionades seran premiades segons votació del públic assistent a la Festa de la Sardana, que se celebrarà el dia 16 de novembre al Palau de la Música Catalana.

JIF Catalunya 80

El dia 12 s'inicien les Jornades Internacionals Folkloriques de Catalunya, organitzades per l'esbart Lluís Millet, amb la presència d'una trentena de poblacions de Catalunya, de diferents grups folklòrics d'Europa i

l'Amèrica Llatina. La roda de festivals girarà fins el dia 21 de setembre, dia que en sessions de tarda i nit, al Palau de la Música, se celebraran els festivals de cloenda, amb la intervenció de la totalitat dels grups vinguts a Catalunya.

Abans, el matí del mateix dia 21, s'haurà celebrat una extraordinària cercavila que vindrà a ser un pròleg de la imminent festa major barcelonina, i que serà ensem una festosa invitació a gaudir del folklore internacional agermanat amb el nostre. Al local social de l'esbart Lluís Millet (carrer de Maspons, 6) es facilitaran detalls sobre aquests actes si, per una o altra causa, les persones interessades no n'han tingut coneixement per mitjà dels medis habituals de difusió.

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i relançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom i Cognoms.....
Carrer..... N.º..... Pis.....
Telf..... Població.....

Els prego que em subscriguin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili)	Fora de Barcelona
Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

Costums i tradicions

Sant Gil i Sant Llop

A les acaballes de l'estiu, quan les ramades ja no s'enfilen costes amunt, a Núria, els xais s'arreceren a les vores del Santuari i els pastors celebren la festa de sant Gil, una de les més típiques de totes les pirinenques.

Els pastors fan ofrena, al sant, de l'anyell més tendre, del millor formatge, de la llet més rica, i xollen les ovelles de la manera més original. Algunes duen l'anagrama de Núria. Amb l'ovella a coll i la samarra de llana, després de l'ofici que generalment puja a celebrar el senyor bisbe, comencen a caminar en processó vers l'ermita del sant abat que, segons la tradició, amagat en una cova amb el pastor Amadeu, tallà d'un cor de noguera la imatge de la Verge. Aquesta, com és sabut, fou trobada per un bou juntament amb una campana, una olla i una creu, que es guarden al santuari. Es creença que ficant el cap dins de l'olla es guareix el mal de migranya, i que tocant la campana els matrimonis estèrils heuen la gràcia de tenir fills.

Tornem als pastors. Entre voleiar de banderes, repicar de campanes i esquellotejar de picarols i barrombes, arriba la processó a l'ermita. Allà es canten els goigs al sant. Per cert que, antigament, els pastors i els mossos de l'hostatgeria no eren gaire amics. Sempre sostenien baralles i, quan arribava la festa dels primers, els mossos que pujaven al petit cor de l'esglesia estraïen la retronxa dels goigs cantant: "Advocat sou dels pastors, / gloriós abat sant Gil; / 'fosqueu-los' de dos en dos / daltabaix del camaril".

Es costum repartir "farinetes" —de farina de blat de moro i brou bufat— entre els assistents, vella tradició dels temps del "Domus Hospitali", estança de peregrins ja coneguda l'any 1271 quan encara el nom de Núria —Nuri, diu la gent d'allí— no estava registrat. Aquest començà el segle XV.

Anècdota de baralles a banda, els pastors devien cantar molt bé, tota vegada que el mestre Lluís Millet l'any 1905, després d'escoltar els goigs, digué: —He sentit cantar els pastors per primera i única vegada,

da, i guardo d'això una impressió que no sabria descriure.

I ara que parlem de pastors, com que el mateix dia de sant Gil es presenta sant Llop, bo serà que diguem alguna cosa d'aquest darrer, que segons la tradició havia estat pastor.

Sant Llop, doncs, per raó d'haver exercit aquest ofici, era invocat —potser ho és encara— pels pastors per allunyar els llops que s'acostaven als ramats.

És sabut —i les faules ens ho recorden— que els pastors s'avisen mútuament, a grans crits, quan veuen venir aquells animals: El llop!, el llop!, s'esgargamellen. Potser per això, quan hom es queda afònic solem dir: Sembla que hagi vist el llop!

Abona aquesta nostra suposició el fet que trobem sant Llop advocat contra els mals de gola, com sant Blai; i per analogia, segurament, aquest darrer també a vegades és invocat contra els llops. Uns goigs del segle XVI dedicats a sant Llop parlen de la curació de l'esquinància, terme referit a les angines; i una estrofa explica: "Quan en Senona i Orleans / els bestiaris se'ls morien / del mal de llobas, / venien a Vós aquells ciutadans; / cessava al punt la dolència, / beneint les aigües Vós..."

El mal de "llobas" al·ludit en aquests versos, segurament era el llobat, o sigui un tumor carbunclos que sofrien les caballeries el bestiar de llana, vacú i cabrum. És a dir, animals la pell dels quals dona treball als curtidors; i és per això que el gremi o confraria dels assaonadors i blanquers de Reus l'any 1492 ja tenia com a patró "Monseñyer sanct Lop".

Esteve Busquets i Molas

A Tàrraga:

Una escola de Música que es fa sentir

Fa dos anys i escaig es fundà l'Escola de Música de Tàrraga per iniciativa del Centre Comarcal de Cultura, del qual n'és una secció. D'ençà d'aleshores en prengué la direcció Montserrat Cots que, juntament amb el secretari Francesc Florensa li donaren una forta empenta.

L'objectiu de l'Escola va ser en un principi, aglomerar l'activitat pedagògic-musical en un sol centre, ja que fins aleshores a la ciutat només hi havia classes de música particulars, i, l'activitat musical diguem-ne pública, quedava reduïda a l'àmbit de l'Orfeó Targarí.

El curs passat l'ajuntament encarregà a l'Escola de programar l'ensenyament de la música a les escoles estatals.

Periòdicament els professors confronten idees pedagògiques i organitzen concerts entre ells i amb els alumnes, la qual cosa dona un fort estímul per a tirar endavant.

L'últim concert de professors fou el 5 de juliol. Miquel Angel Marigó: flauta dolça i piano; Joan Echevarria: guitarra; Josep Badies: flauta travessera; Mercè Salvadó, Montserrat Bessa i Montserrat Cots: piano. Cal destacar la intervenció del senyor Tamarit, que, tot i no formar part del professorat de l'Escola, col·laborà gentilment al concert interpretant al violí la primera Sonata per a violí i piano de Mozart, acompanyat per la pianista Montserrat Bessa.

Una altra nota destacada i original del concert, sobretot per al públic d'una certa edat, fou l'audició d'algunes d'aquelles peces que a principis de segle tocaven les nostres àvies al piano. En general l'auditori, bastant nombros en sortí amb bona impressió ja que la diversitat d'estils i d'interpretacions pogueren satisfer els gustos de tot el públic.

Actualment l'Escola ha assolit un nivell musical en el qual necessita ésser assessorada per professors amb tècniques més perfeccionades. Per això s'organitzà un curset d'Història de la Música que es portà a terme la tercera setmana de juliol, amb la finalitat de donar a conèixer i comprendre millor la música de totes les èpoques. Paral·lelament i pel mateix professor, Albert Romaní, se'n donà un altre de Tècnica Elemental del Piano.

Al primer dels cursets hi hagué

força assistència, mentre que el segon fou minoritari ja que anava dirigit als estudiants amb un nivell superior al quart curs de piano i a professionals que volguessin millorar la tècnica.

El dijous dia 17, del mateix mes de juliol i per tant, formant part del curset, Albert Romaní donà un concert de clavicèmbal, instrument que durant dos anys ha estat treballant a Holanda, amb Ton Koopman. Interpretà obres de Frescobaldi, Sweelich, Bach i Haydn. L'endemà, divendres, dia 18, el grup Diatessaron interpretà com a cloenda del curset d'Història de la Música, obres de Buxtehude, Telemann, Corelli, etc.

Esperem que aquest cursets que han tingut tant d'èxit puguin tenir una continuïtat cada estiu, ja que la tradició cultural de Tàrraga s'ha de fer sentir entre nosaltres.

Angel Martorell

Racó del llenguatge

Defectes ben nostres (i 3)

Continuo amb la recerca de vicis de pronunciació observats en el parlar corrent del poble. Cal que ens hi fixem perquè moltes vegades escrivim malament algunes paraules enganxats per una dicció defectuosa. Si pronunciem bé ens serà més fàcil escriure bé.

Tenim, per exemple, els mots amb *ela* geminada. A la pronunciació no se sol doblar la *ela* i l'escoltem com si fos senzilla. Això ens priva de la més segura guia que ens trauria de dubtes. Dubtes que ara només podem esbandir consultant el diccionari. Com deveu saber no hi ha normes ortogràfiques que incloquin la totalitat dels casos de mots escrits amb *ela* doble o geminada, per tal com aquesta grafia depèn principalment de l'etimologia de cada paraula.

Un altre vici consisteix a pronunciar amb el mateix so consonàntic paraules com poble i triple o regle i article. La recta pronunciació demana que es doblin suauement les bes i les ges abans de *ela*. (Reggle i no recce, poble i no popple).

També ensordim a tort els grups *tg* o *tj*. Hom pronuncia així: El *jutxe* i el *metxe* compraven mitxons per al viatge.

Aquest so és molt allunyat del que li correspon i ens pot fer equivocar en escriure i fins i tot ens pot fer confondre un metge amb una metxa, encesa o no.

Asia, entusiasme, oasi, asil, irrisori, amazona, topazi i molts d'altres són pronunciats *Assia*, *entussiasme*, *oassi*, *assil*, *irrisori*, *amassona*, *tòpassi*, potser per influència castellana, i a la inversa, impressió, metgessa, dissertar, comissió, discussió, agressiu, ho són com si només portessin una *s* sola, potser pensant que així sonen més catalans, cosa que dificulta el bon ús de la ja prou complicada norma ortogràfica de la *s*, *ss*, *z*, *c*.

A les capes populars de la població és molt introduït el vici de canviar la *ella* per la *i*, i així sentireu sovint frases semblant a aquestes: Els *trevaiadors* de la fàbrica de *tovaioles*. Tenia una *paia* a l'*ui*.

Finalment vull referir-me a tres mots molt curts i d'ús molt freqüent que gairebé ningú no pronuncia bé, sigui quin sigui el seu nivell cultural o social. Són: *jo*, *ja* i *vull*, que erròniament convertim en *io*, *ia* i *vui*.

Perles ortogràfiques

"Ha quedat coberta aquesta representació pel Sr. X que de molt segur vostès el coneixeràn personalment..." Un altre fragment de la carta que us comentava la setmana passada on podem detectar els errors següents: Ús abusiu i pleonàstic del pronom *el*. Mal ús del futur indicant probabilitat. Accentuació indeguda de la paraula *coneixeran*. Correctament... que de molt segur vostès deuen conèixer personalment.

Albert Pera
29-6-80

EDITORIAL REGINA
Edicions
Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

STUDIUM

RESIDENCIA FEMENINA

PER A ESTUDIANTES UNIVERSITARIAS D'ESCOLES SUPERIORS, C.O.U.,

B.U.P. i POSTGRADUDES

Centre atès per personal titulat

Oberta la matrícula per al curs 1980-1981

Informació: Bruch, 126 (cantonada Mallorca) Barcelona-9

Tel. 258 37 10.

Hores de visita: cada dia de 10 a 12 i de 5 a 7

benestar des del començament...

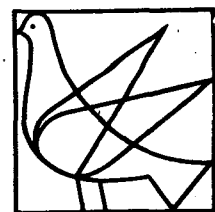

mulletton

per a la higiene del cos i de la llar

**CALÇETA-BOLQUER
(BRAGUITA-PAÑAL)**

PREPARATS PER

IBB

LABORATORI CIENTÍFIC
PER A LA HIGIENE

Nens i cap de setmana

Demà diumenge finalitza la temporada del GREC-80. La cloenda d'aquesta interessantíssima temporada serà l'actuació d'"Els Comediants", a les set de la tarda, en el marc del Teatre Grec de Montjuïc. Aquell qui vegi per primera vegada, o de nou, aquest interessantíssim grup teatral podrà veure, a través del seu espectacle, un treball seriós d'investigació teatral, uns nous conceptes d'estètica i formes teatrals, una nova concepció de vida i sobretot molt d'art aplicat al concepte teatral. L'espectacle que ofereixen "Els Comediants" bé mereix un desplaçament encara que ens trobem fora de Barcelona.

Entrada 100 ptes. Servei d'autobusos.
Comarques

Dissabte

Seu d'Urgell. Cercavila a la tarda i a la nit, amb el grup "El Setrill"

Palau d'Anglesola. A les 11 del matí, a l'envelat, actuació del pallasos "Pep Saltimbanqui i Boco"

Blancafort. A la 1 del migdia, a la plaça, cercavila amb el grup "Plou i fa sol"

Sant Feliu de Codines. A las 6 de tarda, a la plaça, jocs de màgia amb "La Capsa Màgica" i el seu Vaixell Pirata.

Sant Hipòlit de Voltregà. Cançons populars, a les 6 de la tarda, amb "Toni Jiménez"

Les Planes. A las 5 de la tarda, al camp de futbol, els titelles "Badabadoc"

Castelltersol. A las 4 de la tarda, davant de l'Ajuntament els "Grallers de Terrassa"

Diumenge

Girona. A las 7 de la tarda, al barri de sant Daniel, jocs de màgia amb "La Capsa Màgica"

Seu d'Urgell. A las 6 de la tarda, a la plaça, el titelles "Naip" i el seu espectacle. Enrenou a la jungla.

La Garriga. A las 7 de la tarda, al barri sant Ramon, actuació del cançoner "Toni Jiménez" i el pallasos "Pep Saltimbanqui i Boco"

Sabadell. A las 10 del matí, davant de l'Ajuntament, animació i cercavila amb "Immarramon"

Planola. A las 11 del matí, cercavila amb "El Setrill"

Llanfranc. A las 5 de la tarda, cercavila pels carrers, amb Taronjada Natural.

L'Escala. A las 5 de la tarda, a l'envelat, els titelles "La Serpentina"

Sant Hilari de Sacalm. A las 11 del matí, a la plaça de l'església, els titelles "Badabadoc"

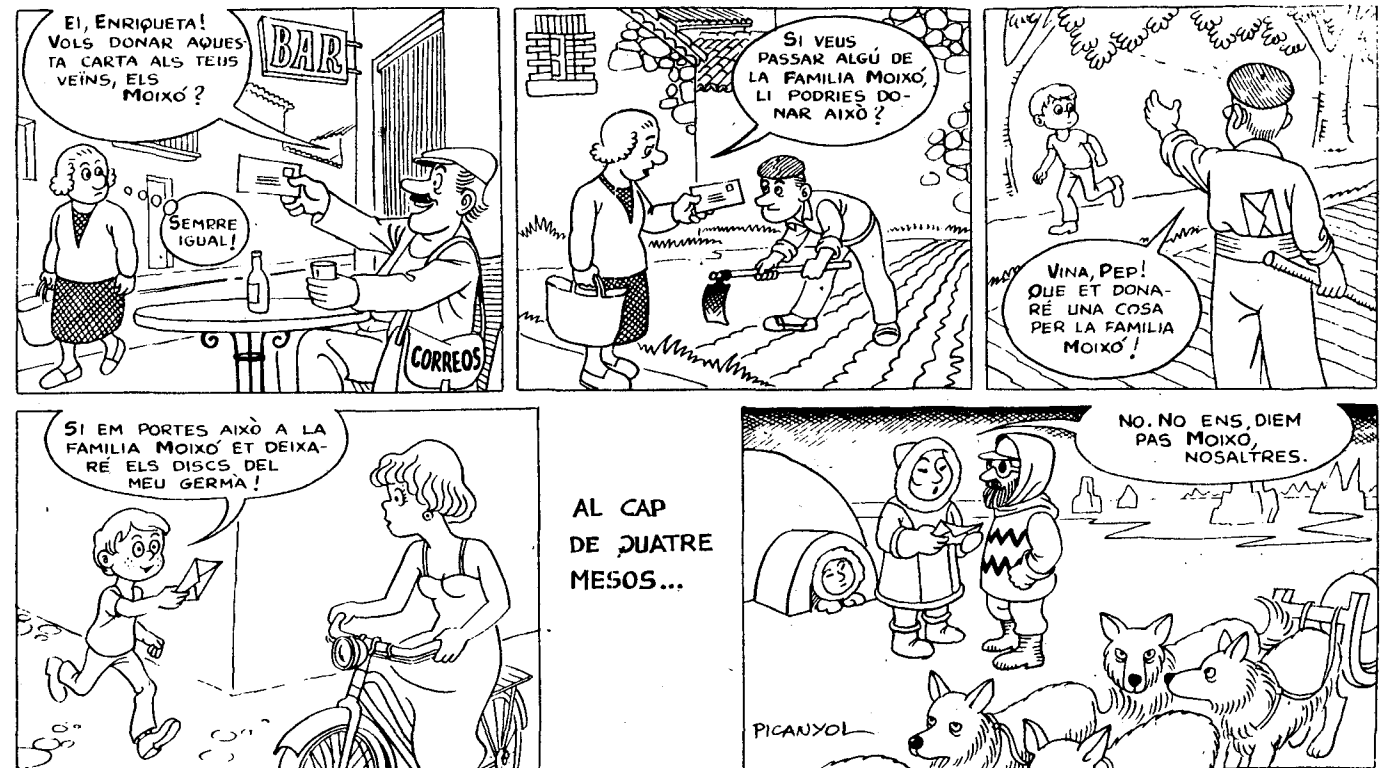
Recital d'"Al Tall" a las 11 de la nit a la plaça de l'església de Vilafranca del Penedès.

Televisió per als nens. Aquest dissabte, el programa "Quitxalla" ens ofereix l'actuació del pallaso "Manolito Martini". El cançoner "Angel Daban" presenta dibuixos i poemes fets pels nens i nenes. Després l'actuació d'en SISA.

Joan i Anna juguen i ensenyen a jugar, el joc de La Jopa. A continuació Cine Mut, comentat en català. Melies, viatge al Pol. Mim per Antont Font, i per finalitzar el grup Claca presenta una visió de l'obra de Goya.

Carme Anfosso

La familia Moixó

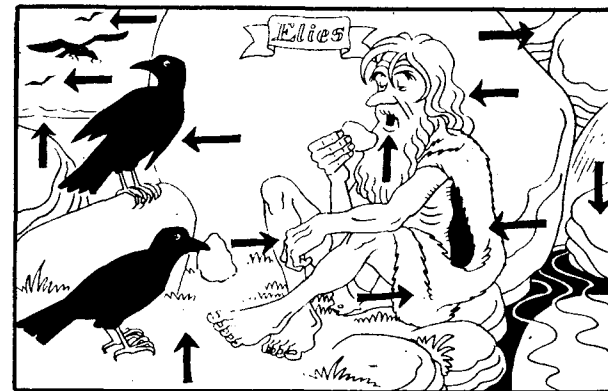

Solucions N.º 9

Solución Jeroglific anterior Con Ejo con Ajo

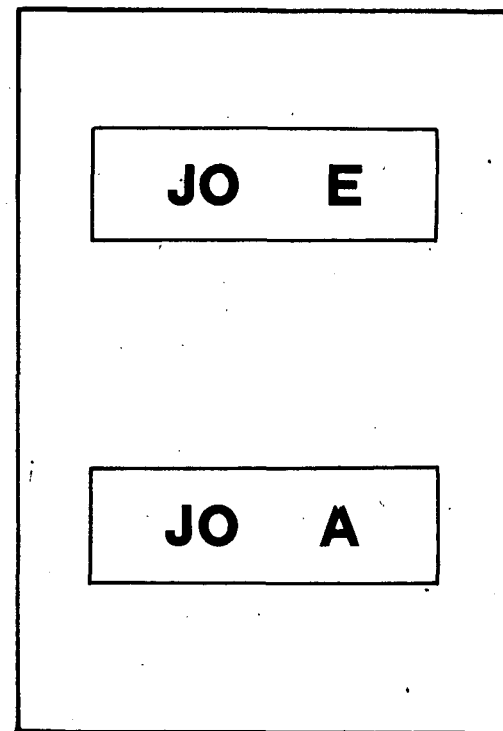

Vols dir què és una paperera?

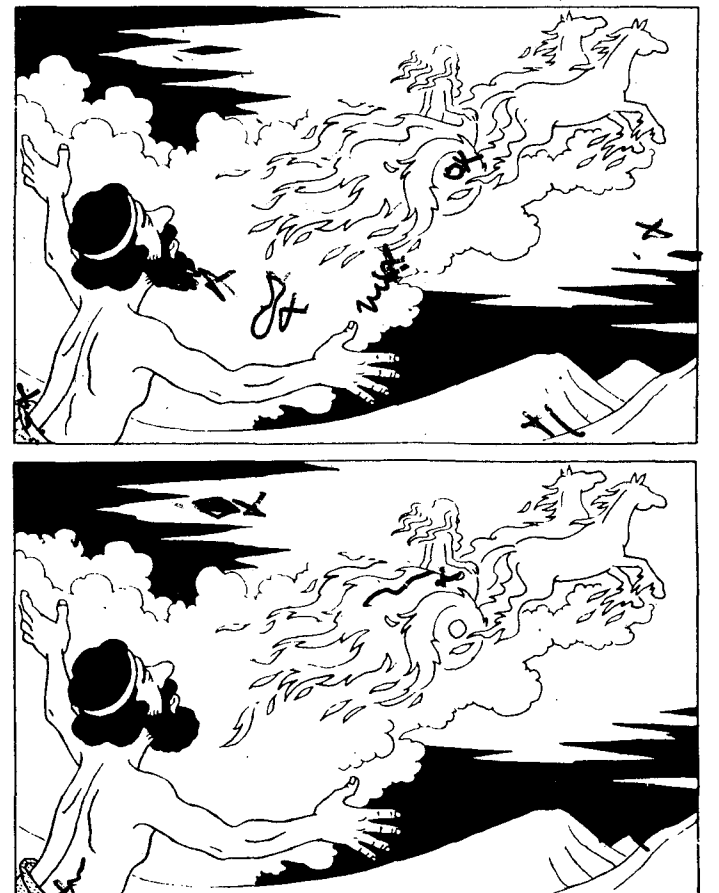
CASA
Sibecas
ARTICLES PER A ESPORT
Aribau, 35 Telèfon 253 18 22
Consell de Cent, 263 Telèfon 253 18 57 BARCELONA-11

Jeroglific

¿Qué comiste?

Els errors a dotzenes

LLET, CAGAU, AVELLANES I SUCRE.
NOMÉS NOCILLA
ÉS NOCILLA!

LA CIUTAT, EL POBLE, LA COMARÇA.

VOLS SER DEL CLUB DELS EIXERITS? AVIAT ET DIREM QUE HAS DE FER PER SER-NE

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Olimpiada de la Paraula de Déu

Capítol vuitè.- Els Hebreus entren a Egipte

43.— Van fer saber a Jacob que el seu fill Josep encara vivia i era ministre del faraó. Jacob no se'n sabia avenir. Però tant i tant li van dir que el seu fill el cridava, que va fer reunir els seus ramats i va baixar a Egipte amb tota la seva casa. Josep rebé son pare amb molta alegria, i li donà les terres riques al delta del Nil per tal de pasturar els ramats.

44.— El poble era treballador, i les famílies nombroses. Ells pasturaven els ramats i vivien feliços sota la protecció de Josep i del Faraó. En la família i en el treball, considerats com una benedicció de Déu, naixia un poble petit que esdevindrà famós en la història: el poble hebreu.

45.— Però quan va morir Josep, un altre faraó que no es recordà dels serveis rebuts, va sotmetre els hebreus a treballs aspres, com si fossin esclaus. Però, com més els oprimia, més encara s'enfortien i eren nombrosos, perquè Déu se'ls estimava i els beneïa.

46.— I, veient que el poble creixia més i més, el faraó va manar a la fi: "tots els nens d'Israel acabats de néixer seran llançats al Nil. Si no ho fan, hi llançarem també els pares i els fills". Així el faraó volia acabar amb aquell poble que anava creixent.

47.— La societat dolenta no volia fills. Però les mares israelites si que en volien. Van decidir d'oposar una resistència ferma a aquesta llei inhumana. I una mare va amagar el seu fill tres mesos a casa seva. El manyac, plora que ploraràs.

48.— Ja no el podia amagar més temps. Aleshores la mare, ferma la seva fe en Déu de vida, preparà una panera ben embetumada, tot confiant que hi salvaria el seu filllet. Prou esperava que la panera li fes d'Arca de Noè.

ACTITUDS CRISTIANES.— Reconèixer i apreciar el valor del treball, de la família, dels fills. No serà mai gran un poble que no vol fills. Els fills són el gran tresor de la família i de la societat. Afecte per la vida de tots, nens i vells, nats i nonats. La nostra estimació pels altres cal que sigui per la persona en si, i no pel benefici que ens pugui reportar.

Les estrelles

L'altre dia, havent sopat, l'avi va dir-nos:

- Voleu pujar al terrat?
- Al terrat, avi?
- Sí, al terrat.

Com que ens ho deia tan decidit vàrem comprendre que no era cap broma i que alguna en duïa de cap.

En arribar-hi, la primera sorpresa fou la fresca que hi feia. Renoï, quin airet més agradable! Era ben bé una tonteria estar-se a baix, enconfunats, patint calor i mig escoltant aquells cantants sense veu que no entens mai la cançó que canten.

La meva germana petita feia uns ulls com unes taronges mirant els llums de la ciutat; cases, carrers, finestres i balcons, anuncis... tota la ciutat era un esclat de llum. No teníem prou ulls per mirar. Era bonic de debò. L'avi ens mirava de cua d'ull i se'l veia content contemplant la nostra sorpresa i alegria. Tot d'una ens digué:

— Encara no us heu fixat en el més bonic i meravellós espectacle de la nit. A veure, si la nit no existís, què és el que no hauríem vist mai?

- És una endevinalla això, avi?
- No, és una pregunta, a veure si sou tan eixerits com diuen.

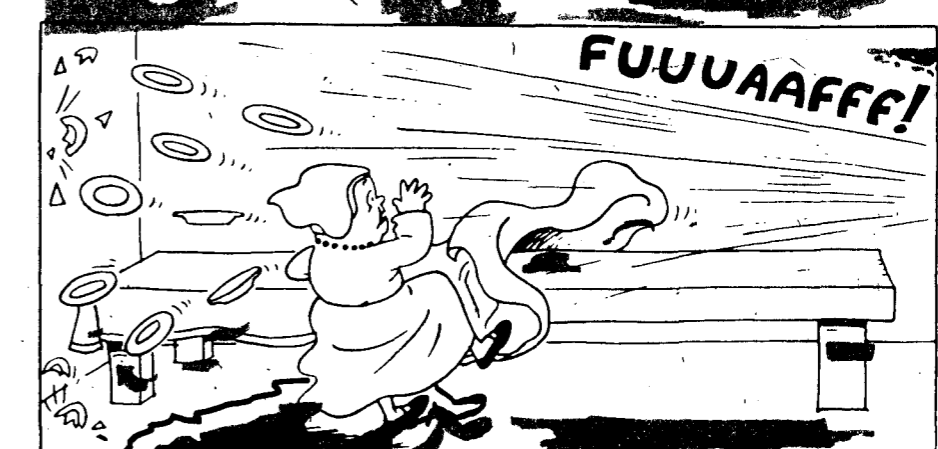
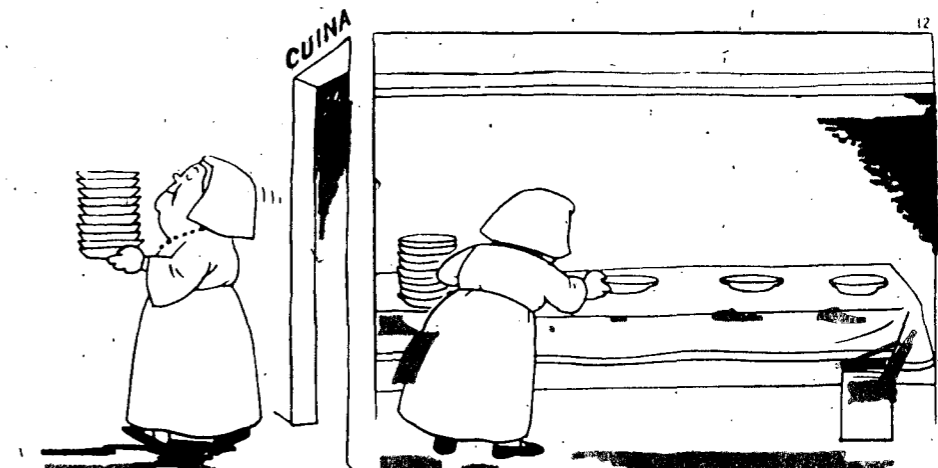
Aixecant el cap i la mirada vàrem veure el gran sostre del firmament on brillaven una gran munió d'estrelles.

— Les estrelles, avi, no hauríem pogut mirar mai les estrelles.

Vàrem callar tots. El silenci ajudà a mirar com si parlessis amb el que mires. Mig ajaguts a terra miràvem aquell cel d'estels lluminosos: l'Ossa major, l'Ossa menor, l'estel Polar...

Els ulls se'ns van omplir d'estels, de llum i de somnis. Em van venir ganes de resar: "Senyor, us dono gràcies per aquest Univers tan fantàstic, gran i meravellós". Hi ha una cosa que no entenc: Per què ens mirem tan poc les estrelles? Per què no som més amics de les estrelles?

LA GERMANA NEUS "SUPER-SISTER"

L'eixerit

Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

DANONE

Aliments frescos i naturals

DANONE

LES HISTÒRIES DE L'AVI PEP

El Pont del Diable

Això fa molts anys que va passar. Tants, que els paletes encara feien els ponts posant totxo sobre totxo i no, com ara, ajudant-se de grues i altres estris complicats per a fer-los de ferro i de ciment.

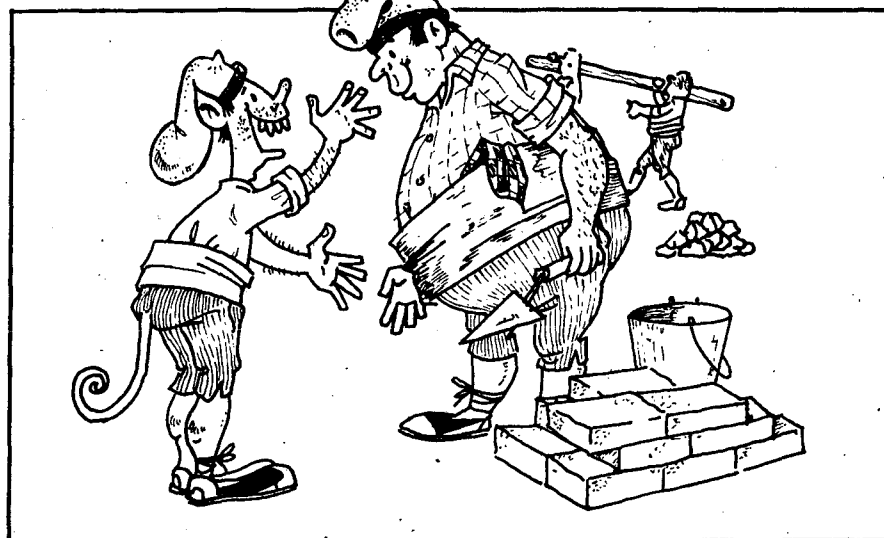
I diuen que en aquells temps els homes de Martorell tenien, arreu de Catalunya, fama de bons paletes i constructors. Ells n'estaven molt cofois de la seva anomenada i, havent decidit construir un pont sobre el riu, decidiren fer-lo de tal manera que fos l'admiració de propis i estranys. I varen pensar que això ho aconseguirien si assolien de fer-lo d'un sol arc.

Ben aviat tingueren a punt els plànols del projecte i, triats els paletes entre els més hàbils del poble, encetaren decidits la seva tasca. A banda i banda del riu dues colles començaren alhora a posar carreus i, de mica en mica, l'obra s'anava completant i el pont a adquirir forma. Però succeí que ni els del marge dret ni els de l'esquerra aconseguiren de coronar la seva obra. Perquè quan les dues bandes de l'arc estaven ja a frec d'ajuntar-se el ja fet s'enderrocava i no hi havia manera d'arribar a lligar els dos estreps. Deturaren les obres i varen començar a estudiar el cas detingudament.

Tothom hi deia la seva sense, però, que cap de les idees aportades els semblés bona. I vet aquí que, de cop i volta, es presentà davant d'ells un jove amb pinta d'eixerit i de rialla mofeta.

El noi, que ningú no sabia qui era ni d'on venia va oferir-se per a acabar el pont. I, molt convençut, els va dir que això ho faria en una sola nit, sempre que s'entenguessin en la qüestió del preu. En sentir que això deia, s'hi varen fer tots un panxó de riure i li varen dir si es que els prenia per babuns. I encara que convençuts que el xicot no hi era tot, de per riure i per seguir-li la veta, li preguntaren quina paga voldria pel seu treball.

El desconegut va dir aleshores que no seria massa exigent en el preu i que en tindria prou que li donessin l'ànima del primer que passés pel pont.

En sentir-lo el mestre d'obres — que de beneit no en tenia un pèl — va refer-se tot seguit de la seva sorpresa i, amb tota tranquil·litat, va dir-li:

— D'acord, noi! Ja pots començar la feina i afanya-t'hi que demà al matí, tan bon punt trenqui l'alba, ens tindràs aquí per a veure la meravella que hauràs portat a terme. Si de bo, de bo has complert, tindràs la paga demanada.

Varen marxar tots i deixaren tot sol el foraster. I mentre s'anaven donant la bona nit, tot era fer comentaris divertits sobre les pretensions d'aquell tocat del bolet.

Passà la nit i, tot just fer-se dia, tot el poble féu cap al lloc del pont. I allà en podien veure de gests de sorpresa i exclamacions de la gent, perquè el pont estava ben llest i acabat i al seu peu s'hi trobava el xicot misteriós que els guaitava amb ulls maliciosos i posat sorneguer.

Dirigint-se al mestre d'obres, li digué:

— Què us en sembla, mestre? Com veieu, he complert la meva part del tracte.

— Prou que ho veig! — respongué l'home de Martorell.

— Doncs com que tractes son tractes, ara us toca a vosaltres de complir el

tracte que varem fer ahir a la nit. Pagueu-me el que em pertoca!

— Cal reconèixer que esteu en el vostre dret i nosaltres som gent de paraula. Tindreu la vostra paga. Porteu-me el sac!

Aleshores s'atansà un obrer amb un sac lligat que tot ell bellugaba i d'on sortien uns estranys esgarips. I a entrada de pont el mestre obrí el sac i d'ell en sortí un gat esverat que, en veure's fora del sac, va atravesar el pont com un llampec.

— Vés! Ja li pots córrer al darrera, a veure si l'atrapes! La seva ànima és ben teva, doncs és la primera que passa el pont! — I dit això, esclafí a riure acompanyat per la barrila i xerinola de la gent.

Llavors el mestre d'obres, pel que pogués ser, va fer una creu a terra amb el bastó que duia a la mà i, tal com sospitava, el xicot desconegut en veure's ensarronat, desaparegué de prompte enmig d'una flamarada, mentre s'estenia per tot arreu una forta pudor de sofre..

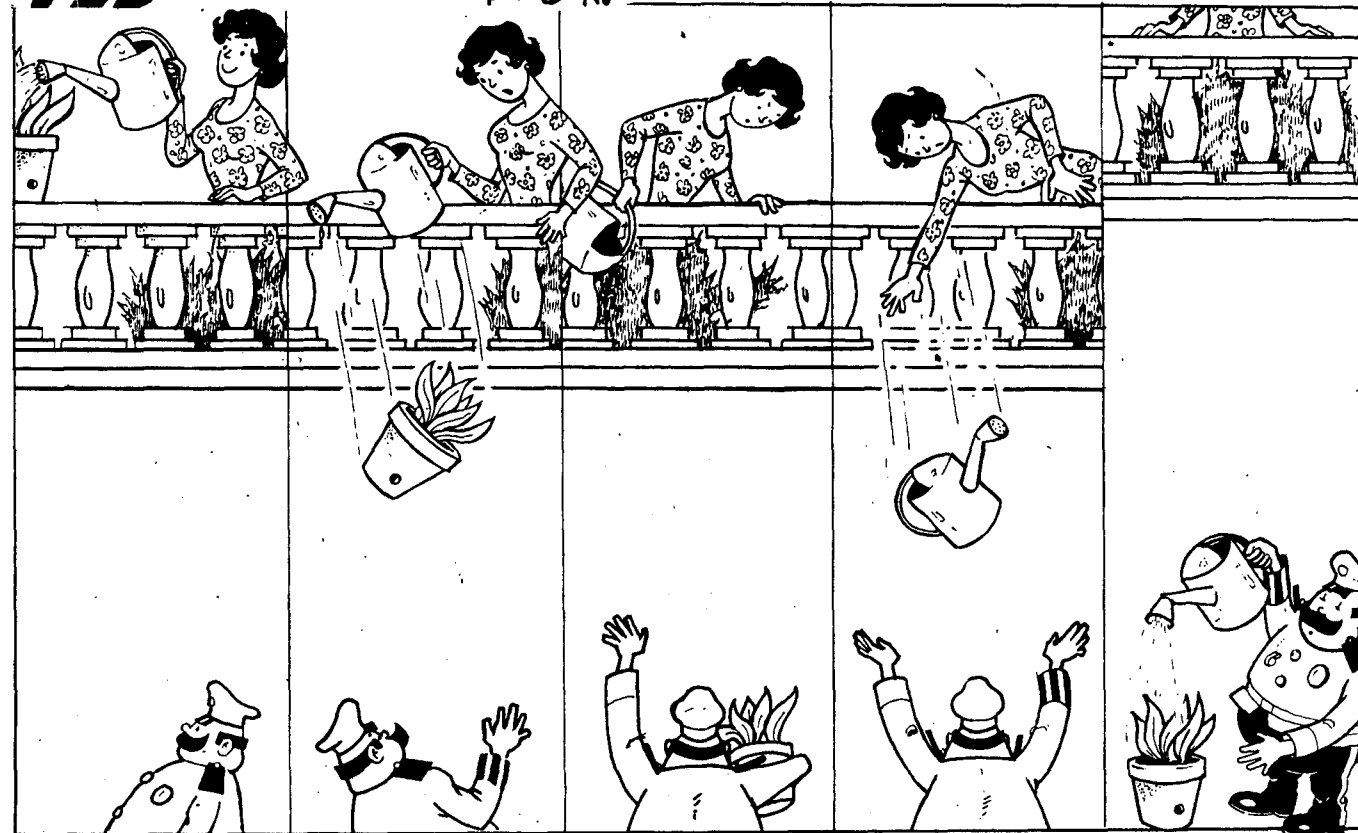
Perquè el treballador foraster no era altre que en Banyeta. Ja ho havien endevinat, oi?

Per això, des d'aleshores, del pont que tot podeu veure, i que molts ja deuen haver vist en passar per Martorell, tothom en diu el "Pont del Diable"

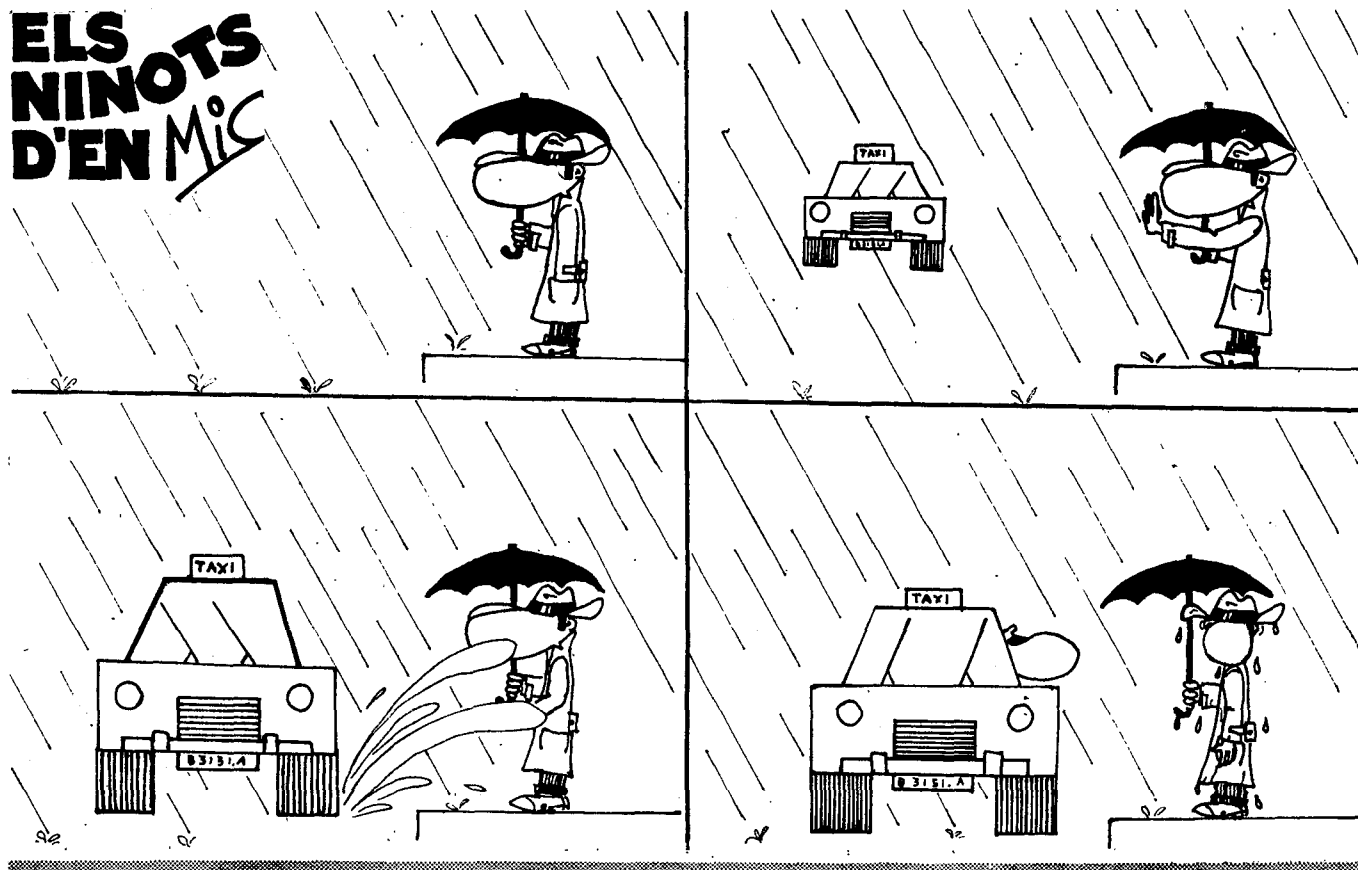
EL GUÀRDIA BONAFÈ

per JAK.

MITJONS

ELS NINOTS D'EN MIC

Parleu de l'Eixerit als vostres amics

PETIT
Avet

L'slip per nena,
de cotó,
elàstic i sense costures.

PETIT
Avet